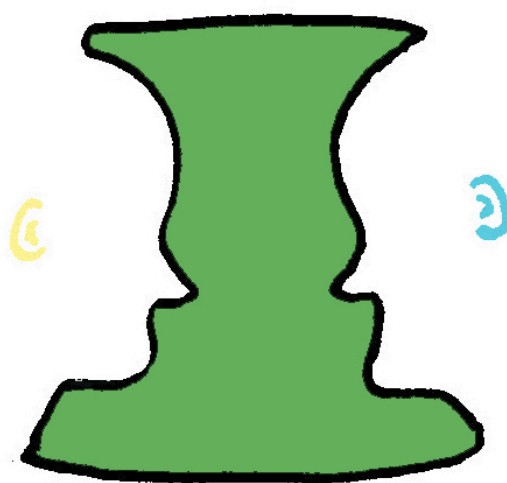

Spoločné pozemné dialógy

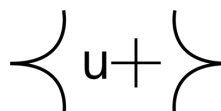

METHODOLOGY HANDBOOK

Asociácia /
Association
Divadelná Nitra

szubjektív
értékek
alapítvány

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

"Stories surround us like air; we breathe them in, we breathe them out. The art of being fully conscious in personal life means seeing the stories and becoming their teller, rather than letting them be the unseen forces that tell you what to do."

Rebecca Solnit, *Call Them by Their True Names*

O bežných pozemných dialógoch

Projekt spoločných pozemných dialógov (CGD) je spolupráca maďarských, slovenských, francúzskych a holandských partnerov z kultúrnych, kreatívnych, sociálnych a akademických odborov. S poločne vyvinuli spoločnú umeleckú prax príbehov založenú na rozšírenej skúsenosti a metodológii Space, iniciatívy ART AMSTERDAMA. Táto metodika využíva umelecké nástroje na posilnenie spoločenstiev pri riešení otázok inkluzívnosti a spravodlivosti vytvorením spoločného rozprávania a zapojenia sa do nových spôsobov dialógu. Cieľom projektu bolo vyvinúť prenosný formát, ktorý je možné zdieľať

s odborníkmi v oblasti umenia, vedy a sociálnych ríš.

Zorganizovali sme *Storytelling Circles* v štyroch krajinách, kde sme praktizovali pohlcujúce prípravu na spoluprácu s komunitami, ktoré sme pozvali alebo komunity, ktoré nás pozvali. V týchto bezpečných a odvážnych priestoroch účastníci skúmali spoločné hodnoty, keď zdieľali spomienky a vytvorili špekulatívnu fikciu. Počas *Storytelling Circles* sme si predstavovali budúce scenáre, preskúmali sme pojmy pamäť, história, útlak a privilégium. Rozprávania sa vytvorilo priestor na vypočúvanie hegemonických diskurzov a prijal dialóg uprostred množstva paralelných príbehov. Metóda CGD emancipovala účastníkov, ktorí boli spolutvorcom umeleckého procesu a zažili svoj vlastný potenciál, získali späť agentúru a vlastníctvo svojich príbehov.

V rámci projektu CGD sme uskutočnili aj výskum (pozri výsledky neskôr v tejto príručke) a zorganizovali verejné podujatia a sympóziá o tom, ako umelecké praktiky, najmä rozprávania príbehov, môžu vytvoriť spoločné základy a obhajovať sociálne zmeny. Pozvali sme kolegov z umeleckých, vedeckých a spoločenských vied, aby sme vycvičili relácie, aby poskytli spätnú väzbu a pomohli preskúmať možné aplikácie metodiky CGD v ich vlastnej praxi. Poskytli sme podporu pri prípravách seminára konkrétnym potrebám a cieľom spoločenstiev. Projekt mal množstvo vedľajších a následkov vo forme následných workshopov, vystúpení a publikácií v rámci i mimo neho

V súčasnosti sa prejavuje koloniálna a otroctvo v súčasnosti. Pri hľadaní spoločného dôvodu je spoločnou minulosťou, ktorá môže byť základom zdieľanej budúcnosti.

Diverzita a začlenenie: V Budapešti sme spolupracovali so sieťou nadácie subjektívnych hodnôt, veľmi rozmanitej skupiny ľudí migrantov a utečencov z A.O. Sýria, Tunisko, Irak, Južná Amerika a Mjanmarsko definujúce predstavu „dom“ v Maďarsku. Účastníci zdieľali skúsenosti s bojovými mocenskými štruktúrami a stratégiami odolnosti.

Equity: Divadelna Nitra a Ženské väzenské centrum v Slovensku zorganizované rozprávanie kruhov medzi zamestnancami a klientmi, aby preskúmali spoločnú pôdu. Hoci bol program prispôbený protokolu väzenskej inštitúcie, poskytla spoločnú skúsenosť, ktorá účastníkom umožnila interagovať rôznymi spôsobmi a ukázať ľudskú tvár inštitúcie.

Podnebie a prechod: objednané holandským ministerstvom poľnohospodárstva sme vykonali rozprávanie príbehov (Boven 't Maaiveld) medzi poľnohospodármi, politikmi a environmentálnymi aktivistami na polarizačnú tému emisií CO2 a udržateľných futures. Účastníci sformulovali spoločnú pôdu, v ktorej je možné vytvoriť dôveru, aby vytvorila zmeny spoločne.

Vlastníctvo príbehu: V spolupráci s Remo a Simone Lackner, Ph.D., sme vytvorili sériu zásahov v, ktoré sa zaoberajú nezdravým výskumným prostredím a rigidnými mocenskými štruktúrami v akademickej obci. Účastníci, supervízori a vedci sa naučili počas rozprávania príbehov, aby formulovali spoločnú pôdu, vyjadrili slobody, ktoré potrebujú, a nevýrazy, ktoré potrebujú na riešenie, aby rozvíjali stratégie a znovu získali vlastníctvo akademického sna. Pozri článok zvyšovanie povedomia o vplyve naratívnych štruktúr prostredníctvom prežívania pohlcujúceho spoluotváracieho rozprávania P.ARDAI a S. Lackner.

What makes CGD storytelling circle an artistic practice?

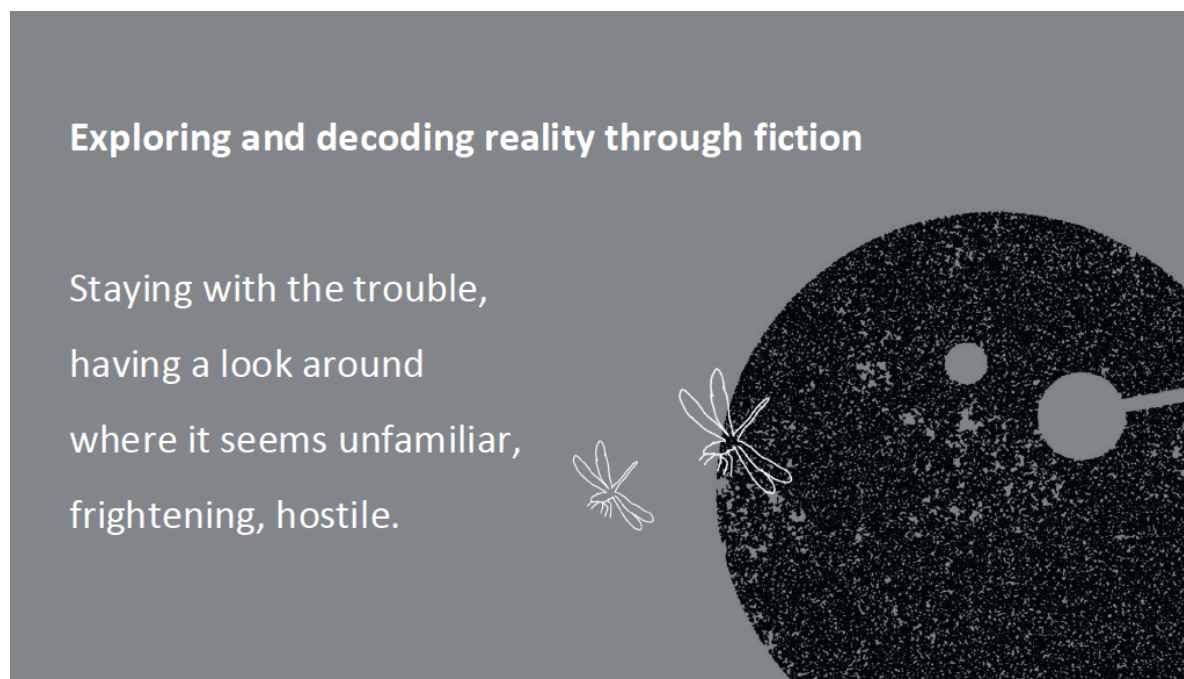
- o Unique experience.
- o Powered by imagination.
- o Balance of power: no teaching, no helping.
- o We play together.
- o In the experience: you forget yourself.
- o Non-normative, process-oriented.

Umelecká metodika

Space je iniciatíva ART AMSTERDAM, ktorá sa špecializuje na pohlcujúce a kolaboratívne rozprávania v rôznych médiách. Vesmír rozpadne zložité spoločenské problémy prostredníctvom politiky osobného. Pýtame sa sami seba a publika/účastníkov: *What would we do if this happened to us? What would we do in that situation?* priestor prináša komplexné spoločenské problémy, ako je migrácia, identita, klimatická kríza, nerovnosť moci,

Inštitucionálny rasizmus, kolektívna zaujatosť a historická amnézia v blízkosti ľudí a vytvára umelecké zážitky, v ktorých je predstavivosť oslobodená a publikum/účastníci sa môžu týkať týchto tém. Prírodné udalosti Space's Storytelling poskytujú inšpiratívne bezpečné a odvážne miesta, kde sú podmienené príbehy, ktoré ovplyvňujú spôsob, akým komunikujeme s ostatnými, a svet je možné dekonštruovať, preskúmať a predstavovať budúcim spôsobom.

Space inicioval výskum metodológie CGD, pretože sme zažili toto rozprávanie príbehov zahŕňajúcich performatívne a vizuálne prvky, mal silný depolarizačný účinok na publikum vyjadrujúce rôzne (politické) názory. (Pozri ďalšie vysvetlenie toho v časti 2. O výskume) Výkony priniesli ľuďmi, ktorí neboli na tej istej stránke alebo ktorí predpokladali, že neboli na tej istej stránke alebo sa nepoznali, bližšie k sebe udržateľným spôsobom.

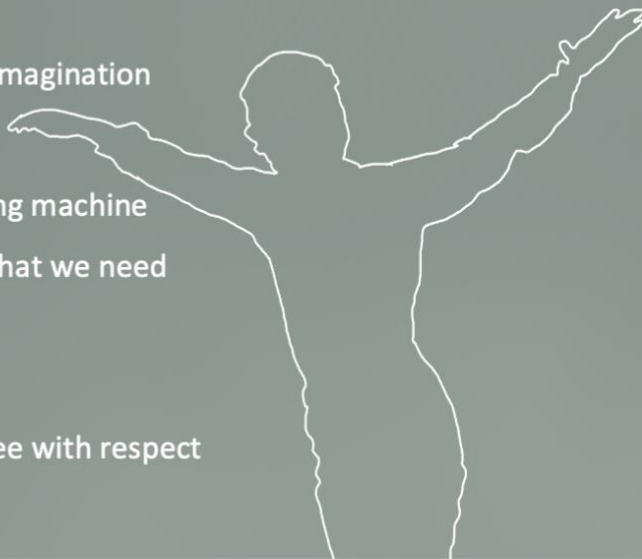
Priestor stavia na (často nepoužitej) sile fantázie a spolupracuje so silnými metaforami, radikálnymi scenármi, čo je scenár, ktoré vyzývajú publikum /účastníkov, aby využili svoju fantáziu a navštívili konfrontačné situácie vo fikcii.

Počas rozprávania príbehov vytvára predstavivosť ako bezpečný a odvážny priestor a projektor, prostredníctvom ktorého sa účastníci môžu pozrieť do svojho „rozprávania“, spôsobu, akým sme podmienení vnímaním sveta a súvisiacim s ním. Pretože tento proces je umelecký a spoločný, nie je ani súdny, ani normatívny. Podobne ako v metodike divadla Augusta Boalho divadla utláčaných, sprostredkovateľov /interpretov a účastníkov /publika

Spoločne rozvíja rozprávanie v horizontálnom zážitku, ktorého cieľom je vyhnúť sa nerovnosti moci.

Playing with radical fiction:

- o in the safe & daring space of the imagination
- o scenario has open end
- o gives a glimpse into our storytelling machine
- o helps articulate what hurts and what we need
- o trains empathy
- o shines a light on blind spots
- o shows that it is possible to disagree with respect
- o builds trust

Pre koho môže byť táto metodika zaujímavá?

Metodika rozprávania príbehov CGD sa dá prispôsobiť potrebám rôznych skupín a tém pre účastníkov od 10 do 100 rokov. Je vhodný pre medzigeneračný dialóg a pre ľudí s fyzickým postihnutím. Formát rozprávania kruhu môže spájať skupiny s rôznymi pohľadmi. Môže sa hrať pred diskusiu/diskusiou alebo spoločným rozhodnutím. Môže spojiť ľudí, ktorí sa navzájom nepoznajú, a/alebo by sa chceli lepšie spoznať. Workshop môže priniesť hlboký pohľad na to, ako príbehy formujú perspektívy účastníkov v živote odhalením črevných pocitov, snov, obáv a možných slepých škvŕn bez toho, aby boli súdené. Rozprávanie môže modelovať prechody a ukázať, čo stojí v ceste zmeny.

Účinok seminára rozprávania nie je to, že všetky problémy sa vyriešia okamžite. Bolo by hlúpe myslieť si, že v dielni, ako je inštitucionálny rasizmus, zmena podnebia, hospodárska nerovnosť alebo rodová nerovnosť, sa dajú odstrániť v dielni niekoľkých hodín. Dopad seminára je ukázať rôzne perspektívy a vytvárať dôveru, spoločný dôvod, z ktorého je možné vykonať nové nápady, dialóg, zdieľané vízie budúcnosti a zmeny. Rozprávajúce kruhy pomáhajú účastníkom skontrolovať ich predpoklady a vytvárať priestor pre nové vzťahy. Napriek náročným témam a konfliktom súvisiacim kontextom je to liečivý a zábavný zážitok.

Ako používať príručku?

Najprv vysvetlíme všetky základné prvky kruhu rozprávania, od prípravy po reflexiu. Potom uvádzame niekoľko príkladov toho, ako môžete skombinovať rôzne komponenty a vytvoriť prispôbenie na mieru. Uvedomujeme si, že prispôbenie

Kruh pre rozprávanie príbehov môže byť ťažký iba na základe tejto príručky. Ak potrebujete podporu, informujte nás, prosím

V spoločnom pozemnom dialógu umelecký kruh rozprávania v oblasti vesmíru, prieskumníci nepretržitého prítomnosti sú licencovaní v rámci Creative Commons By-NC-SA 4.0. Ako opakované ho používateľa očakávame, že vo vašej komunikácii/publikácii o činnostiach, pre ktoré ste využili našu metodiku, získate úver. Ako užívateľ môžete distribuovať, remixovať, prispôbovať sa a stavať na materiáli v akomkoľvek médiu alebo formáte iba na nekomerčné účely. Ak sa rozhodnete upraviť alebo prispôbiť materiál, musíte za rovnakými podmienkami licencovať upravený materiál.

Prípravy a protokol z pozvánky do dňa dielne a potom

S cieľom vytvoriť bezpečný a odvážny priestor a inšpiratívne prostredie pre účastníkov, príprava a produkcia kruhu rozprávania CGD sa musí s presnosťou vykonať. Uvedomujúc si skutočnosť, že je ilúziou predvídať všetky aspekty toho, čo sa stane počas živej udalosti, organizátori sa musia postarať o vytvorenie bezpečných marží, aby sa predišlo riskovaniu fyzickej a duševnej bezpečnosti účastníkov, nepokojných konfliktov a akejkoľvek formy diskriminácie alebo kultúrneho prikazenia.

V závislosti od charakteristík skupiny (vek, veľkosť, schopnosť), trvania dielne a/ alebo témy, je potrebné zvážiť tieto aspekty:

Profil výrobcu/organizátora

Odporúča sa, aby výrobcovi pomáha sprostredkovateľovi (S). Táto osoba môže byť kontaktnou osobou z ktorejkoľvek z spolupracujúcich organizácií. Ak to nie je možné a sprostredkovatelia musia prevziať všetky organizačné úlohy, je dôležité dobre plánovať a mať jasné rozdelenie zodpovedností, pretože vedenie a organizovanie kruhu rozprávania príbehov je veľmi náročné.

Výrobca by mal byť dobrým organizátorom, ktorý si myslí, že dopredu a očakáva rôzne scenáre. Niektorí s presnosťou s ohľadom na detail, ktorý je zároveň flexibilný a dobrý improvizátor.

Dobrý komunikátor, ktorý môže zosúladiť spoluprácu medzi miestom konania, organizáciou, účastníkmi a sprostredkovateľmi. Usilovná osoba, ktorá neopustí veci na poslednú chvíľu a je prítomná včas. Ona sa stará o dohody vopred a kontrolujú potreby účastníkov (strava, súkromie, kultúrne ...). Počas rozprávania kruhu, ona, zabezpečujú napríklad, že sú prítomné všetky stravovacie a workshopové materiály a že udalosť prebieha hladko.

Dielňa

Priestor workshopu by mal byť jasný a príjemný. Veľkosť priestoru závisí od veľkosti skupiny, ale malo by zohľadniť, že skupina sa musí pohybovať s bambusovými palicami (každá 1,5 - 1,8 m). Pre 15 osôb sa odporúča priestor najmenej 8m x 8m. Väčšie priestory sú samozrejme vždy lepšie, ale priestor by nemal byť taký veľký, že sa účastníci cítia odcudzení.

Neutrálne prostredie je vhodnejšie ako temný divadelný priestor alebo priestor plný zmysluplných symbolov a konotácií, ako je kostol alebo výstava s odlišnými artefaktmi.

Všetky vybavenie a nábytok by sa mali atraktívne usporiadať pred začiatkom dielne. Ak sa podujatie koná vo verejnom priestore, musí byť zaručené súkromie účastníkov a sprostredkovateľov. Ľudia z vonkajšej strany, ktorí prechádzajú cez dielňu alebo prichádzajú na pozerať, nemôžu byť povolené. Mal by byť roh pre občerstvenie. Priestor by mal vychádzať otvorený, priateľský a hravý atmosféru. Mali by byť pohyblivé stoly a stoličky v miestnosti, aby účastníci mohli sedieť, kresliť a písať.

Príprava obsahu

Organizátori a sprostredkovatelia by si mali byť vedomí úplného kontextu udalosti a zúčastniť sa na jej príprave. Spoločne by mali sformulovať účel kruhu a diskutovať o otázkach, ktoré sa budú riešiť. Ak je potrebné, môže byť užitočná aj predbežná diskusia s účastníkmi, hoci ho možno vnímať aj ako stresujúca a ovplyvniť otvorenosť.

Akékoľvek informácie poskytnuté vopred by nemali podmieniť alebo ovplyvniť očakávania účastníkov. Informácie vopred pre účastníkov by mali poskytnúť zmysel pre bezpečnosť a ocenenie, že organizátori sa starajú o súkromie a oceňujú príspevok účastníkov k tomuto osobitnému zhromaždeniu.

Profil sprostredkovateľov

Najlepšie je viesť dielňu v pároch. Okrem odborných znalostí v oblasti uľahčovania, kultúrneho zázemia, veku a pohlavia by mali tiež zohrávať úlohu, v ktorej sprostredkovatelia obsadia sprostredkovateľov. Ako príklad: Vesmír vedie rozprávkové kruhy s Petra Ardai (identifikuje sa ako žena, 55+, divadelný profesionál s migrujúcim pozadím z východnej Európy, prízvuk v holandčine) a Jörgen Gario (identifikuje sa ako Man, 30+, hovorené slovo umelec s karibským umelcom, rodeným hovorcom Dutch). Títo dvaja facilitátori sa na vzájom dopĺňajú a ich vzťah/príbehy sú relatívnym alebo predstavujú rozmanitú skupinu účastníkov v Holandsku a mimo nej. Sprostredkovatelia by mali byť schopní spojiť sa s témami zo svojich skúseností.

Dôveryhodná osoba z organizačnej skupiny by mala byť často súčasťou tímu sprostredkovateľov, pretože pravdepodobne bude mať dlhší vzťah so špecifickou (marginalizovanou alebo zraniteľnou) skupinou účastníkov.

Pri práci s Rómami a Romom Maďarmi bol tím Space upravený. Ardai, ktorý je maďarský (ale ne-Romom), bol podporovaný mimovládnu organizáciou Bizsu, mimovládnu organizáciou, ktorá pracuje s Rómami roky, a Rodrigo Balogh, známym rómskym umelcom a vzorom Ríma emancipácie v Maďarsku, vyhybaním sa kultúrnym prívlasteniam a prejavom rešpektovania komunity Rím.

Vo väzenskom centre v Slovensku môžu ako sprostredkovatelia pôsobiť iba zamestnanci. Priestor ich trénoval na udalosti rozprávania kruhu a prispôbil scenár ich potrebám. Keďže tím Space nehovorí Slováka, Slovenský umelec hovorený slov bol vyškolený a pripojil sa k profesionálom v oblasti väzenského centra.

Vesmír verí, že každý je tak či onak zaujatý. Vždy existujú veci, ktoré predpokladáme alebo nevieme. Ak si to sprostredkovatelia uvedomujú, sú otvorené a zvedavé, šance na chyby, ako je moralizácia alebo posudzovanie, sa minimalizujú. Niektoré aspekty prvků hovoreného slova príbehov rozprávacích kruhov môžu vykonať každý facilitátor. Vytvorenie básne na mieste založenej na príspevku účastníkov je najlepšie vykonávať umelec, ktorý je v tom praktizovaný.

Trvanie a veľkosť skupiny

Kruh rozprávania je optimálny pre 15-20 ľudí a vydrží celý deň s stravovaním, občerstvením a Zdieľané jedlo. Napríklad 10.00/ 10.30 - 17.30/ 18.00 s obedom a/ alebo večere. Skúsenosti ukazujú, že 3/3,5-hodinový seminár pre 10-20 ľudí je minima. Ak je to absolútne nevyhnutné a dôraz sa kladie na hravú skúsenosť s prechodom, môžete tento zážitok rozšíriť na 1 hodinu s 25-30 účastníkmi. Priestor tiež ponúka dvojdný zážitok, ktorý je najviac transformatívny.

Pravidlá a kódex správania

Všetci ľudia, ktorí sa zúčastňujú na kruhu rozprávania príbehov, sú účastníkmi, dokonca aj samotní facilitátori. Účastníci sa môžu stiahnuť z cvičenia, ale nemôžu sa stať divákmi. Je dôležité si navzájom rešpektovať počúvaním, poskytnutím priestoru a nesmilím alebo kráčaním dovnútra a odchodu počas rozprávania príbehov. Používanie mobilných telefónov by sa malo vyhnúť a obmedziť sa na prestávky. Aj keď sú tieto požiadavky nevyhnutné, nie je žiaduce, aby sprostredkovateľ konal ako polícia. Sprostredkovatelia by mali zručne udržiavať rovnováhu medzi poriadkom a hravosťou.

Počas rozprávania kruhu sa účastníci zdieľajú spomienky a osobné príbehy. Sprostredkovatelia by od začiatku mali objasniť, že účastníci by mali dohliadať na svoj „vlastný príbeh rozprávania“, postarať sa o svoje hranice a zvoliť si, čo zdieľajú so skupinou. Sprostredkovatelia by účastníkom mali pripomenúť, že majú slobodu vynechať udalosti alebo si veci vynášať, dokonca aj spomienky.

Cvičenia boli starostlivo navrhnuté tak, aby podporovali účastníkov pri objavovaní ich vlastných príbehov a poskytovali im agentúru pri ich zdieľaní. Napriek tomu by facilitátori mali byť ostražití a pomáhať účastníkom, aby sa obmedzili na popis obrazov a iných zmyslových spomienok, ako sú vôňa, chuť, pocit, skôr ako analyzujú. Opis, ktorý by sa mal čo najviac vyhnúť opisu medziľudských udalostí a rozprávanie o iných ľuďoch.

Účastník by mal určiť hĺbku a tempo zdieľania pamäte. Počas workshopu sa hovorí veľa medzi čiarami. Sprostredkovatelia by mali byť ostražití a vyhnúť sa akémukoľvek vylúčeniu alebo bezohľadnému porovnaniu.

Všeobecne platí, že ľudia radi rozprávajú o svojich životoch a považujú sa za veľmi príjemné pamäťové trasy. Pamätanie je kumulatívny zážitok, a preto účastníci niekedy môžu stratiť zmysel pre čas. Sprostredkovatelia by mali byť takí, zdvorilí a na vedomí času, aby mal každý rovnakú príležitosť zdieľať.

Počas rozprávania kruhu účastníci praktizujú rôzne formy rozprávania príbehov: priestorové, vizuálne a so slovami. Keď sa skupina zapája do formy rozprávania príbehov spolu, hlavnými pravidlami je, že skupina začína a končí spolu a že účastníci nemôžu povedať, že druhý nehovorí pravdu alebo nezlomí fikciu poukázať na to, že imaginárne prvky príbehu nie sú možné v skutočnom živote. Účastníci si navzájom nemôžu opraviť predstavy. Môžu sa protirečiť a navzájom sa vyzvať v beletrii zmenou toku rozprávania.

Osobné príbehy zdieľané počas rozprávania príbehov by sa nemali odkazovať po kruhu rozprávania príbehu v alebo mimo dielného priestoru sprostredkovateľov. Špekulatívna fikčná časť stanovená v post-ludskej budúcnosti je možné prediskutovať po udalosti, ale namiesto jej analýzy je lepšie opísať, čo sa stalo a ako sa ľudia cítili.

Najdôležitejšie pravidlá týkajúce sa štruktúry seminára sú, že všetky prvky možno vynechať, s výnimkou o drazovej časti. Prvky workshopu by sa mali navzájom nasledovať v pôvodnom poradí, t. J. Od zahrievania, prostredníctvom spomienok (beletrie) po špekulatívnu fikciu a nie naopak.

Súkromie

Ak by organizácia chcela fotografovať alebo nahrávky účastníkov alebo materiál, ktorý generovali počas rozprávania kruhu, malo by sa to oznámiť vopred a skontrolovať, či je s ním všetci spokojní. Vo všeobecnosti odporúčame vyhnúť sa vytváraniu fotografií a videí, pretože to obmedzuje slobodu účastníkov. Zvukový záznam je anonymný a menej rušivý. Vždy môžete urobiť skupinovú fotografiu potom alebo pozvať účastníkov, ktorí majú záujem dať videohovor neskôr.

Bezpečné a odvážny priestor

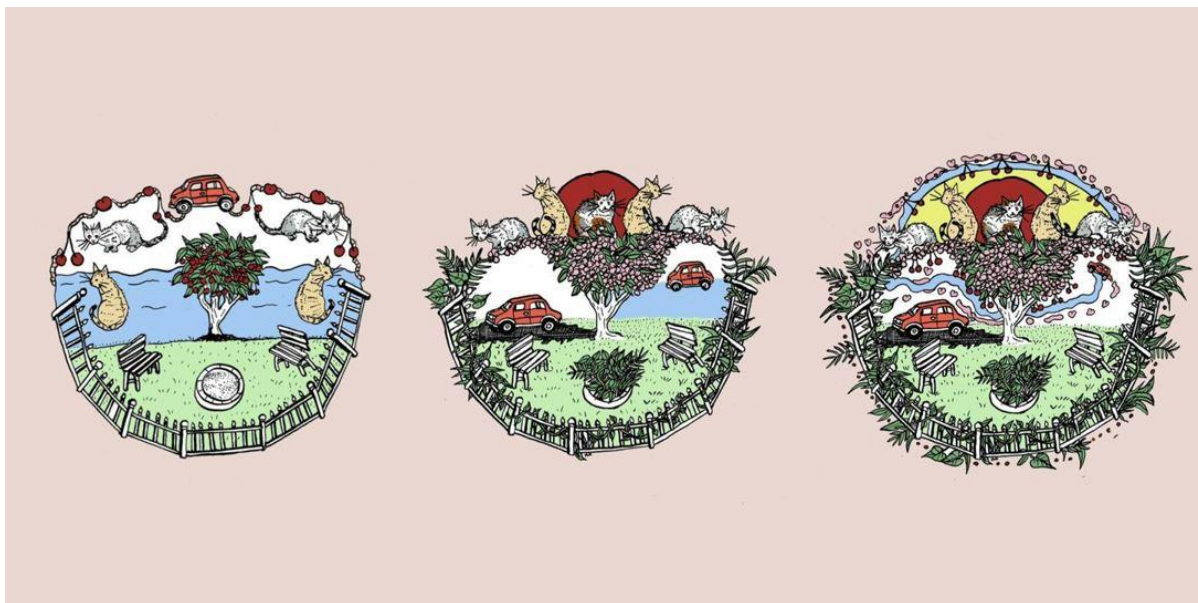
Dôkladná príprava na vyššie uvedené aspekty, kódex správania, profil a povinnosti sprostredkovateľov sú nevyhnutné na vytvorenie bezpečného, ale pozitívne náročného prostredia pre seminár. Rozprávajúce kruhy nie sú verejné udalosti a najlepšie fungujú s malou skupinou účastníkov 10-15 - Max 30. Prvky dielne nie sú komplikované, ktokoľvek to dokáže. Počas rozprávania príbehov existujú pravidlá hry, ktoré účastníkom pripomínajú, že hrajú hru a tvoria príbeh. Účastníci kruhu rozprávania nie sú pozvaní, aby vydržali postavu a stratili zmysel pre realitu, ale pozorovali seba a ako sa proces stvorenia stáva. Medzi fiktívnymi a „pravými“ príbehmi existuje neustála súvislosť medzi fantáziou a realitou. Sprostredkovatelia podporujú účastníkov pri strážení svojich hraníc pri objavovaní a zdieľaní osobných skúseností.

Rozprávy kruhy preberajú účastníkov krok za krokom od reality k fikcii a späť. Koncept je možné prispôbiť, niektoré prvky sa dajú skrátiť alebo dokonca vynechať (s výnimkou práce so spomienkami a reflexnou časťou), ale facilitátori musia byť kvalifikovaní na vedúcich účastníkov vlastným tempom, po dynamike skupiny do fikcie a potom späť do reality.

Posmrtný život a pamätný darček

Po rozprávaní kruhu ponúka Space skupiny básne umelca hovoreného slova (Jörgen Gario) a kresbu imaginárneho sveta účastníkov vizuálnym umelcom (Stella de Kort). Vizuálny umelec vytvára obraz počúvaním (anonymného) zvukového nahrávania rozprávania príbehov

Kruh. Účastníci oceňujú prijatie týchto umeleckých diel, ku ktorým prispeli sami. Je to pekné memento ro zprávaní kruhu. V závislosti od povahy udalosti rozprávania príbehov by sa vopred diskutovalo o akýchkoľ vek vedeniach alebo spôsoboch, ako môže komunita pokračovať v dialógu, prediskutovať a podporovať tím sprostredkovateľov a organizátorov, aby sa vytvoril trvalo udržateľný vplyv.

Kreslenie Stella de Kort po trénerovej trénerovej kruhu rozprávania v Pilise v Maďarsku. Postavy: Public Park, Little Red Suzuki, túlavá mačka, povodeň, čerešňa strom

Indikácia materiálu pre 15 účastníkov

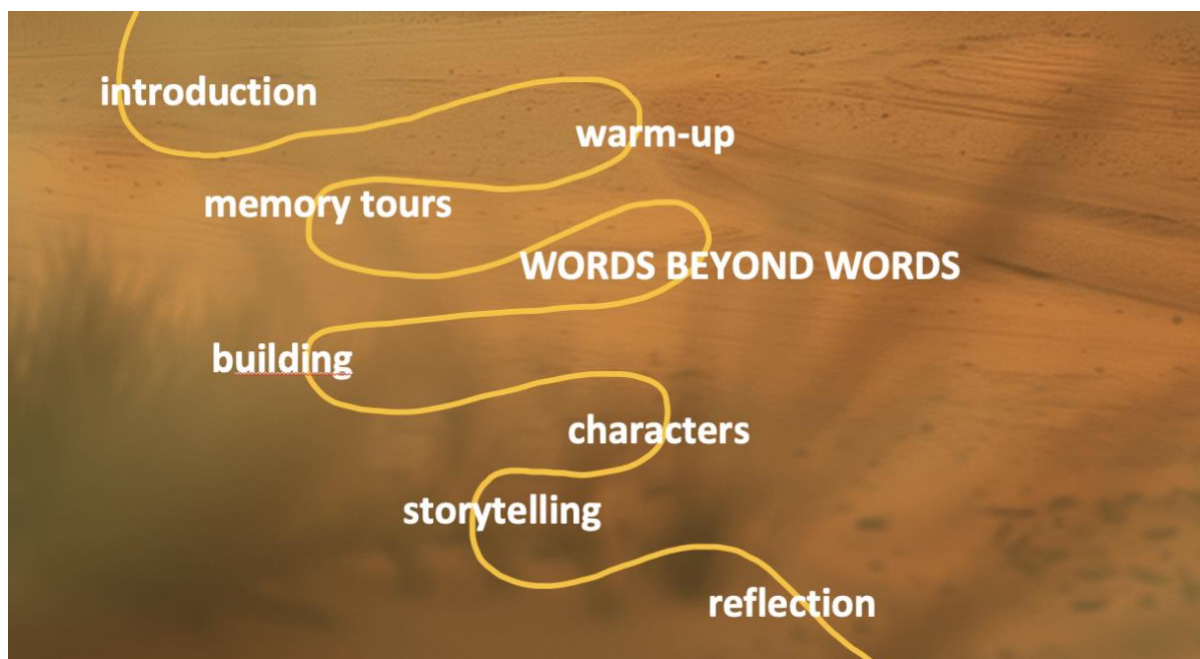
Celkovým pocitom materiálov by malo byť to, že je jednoduchý, krásny (príjemný na dotyk) a čo najpriaznivejší environmentálne.

Bambusové tyčinky 3 kusy na účastníka (1,5 a 1,8 m dlhé, 1 - 2 cm s priemerom) zvyčajne k dispozícii v záhradných obchodoch A3 hrubšie listy papiera - 3 pp (pre pamäťové mapy) Maskovacia páska (papier) (2 kotúče) Lano (2 rolky) Malé notebooky 1 pp (pre poéziu a ako sú prítomné pre účastníkov) (5 kusov) Ručný dezinfekčný prostriedok

Voliteľné pre reflexiu kolo:

2 kusy A0 Biely papier (formát plagátu) Voda, kefy, Šálky vody na čistenie kefiek.

Naučte sa prvky kruhu rozprávania príbehov

Úvod (10 minút)

'In this workshop, we use our imagination to look at the stories we carry inside us. During the game, you can spy on your own 'storytelling machine', study your own imagination or discover the obstacles that inhibit it. Watch mindful of your own thoughts and feelings. Take care of your boundaries.'

Začneme deň krátkym predstavením tímu a pomenovaním toho, čo budeme robiť v dielni takým spôsobom, že pozýva účastníkov na dobrodružstvo. Hovoríme, ako bude deň. Veľmi konkrétne sa vyjadrujeme, ale snažíme sa vyhnúť výcviku a terminológii konzultantov.

Zoznámte sa s a pozdravom s kávou a čajom Zahrie
vanie prehliadky so sprievodcom v našich spomienkach
h Slová za slovami, vytvárajúc prózu obed Pamät
ník budov

Neprirodzene nepomenujte tému dňa, ak existuje, pretože deklamácia alebo dôraz na túto tému by sa zaoberali iba zakorenenými vzormi myslenia a pocitu, nápadov, ktoré už poznáme. Chceme ponúknuť zážitok, ktorý vytvára priestor pre nové myslenie.

Úvod účastníkov udržujeme čo najkratšie a povieme im, že zaručujeme, že o hodinu budú vedieť viac, ako stráviť dlhý čas sedením v kruhu rozprávania alebo pripnúť na menovú značku.

V závislosti od potrieb skupiny poskytujeme konkrétne informácie na zistenie jasnosti. Napríklad v trénerovom kruhu rozprávania príbehov, krátko hovoríme o cieľoch učenia. V prípade konfliktných alebo zraniteľných spoločenstiev uvádzame svoj účel dňa, ubezpečujeme účastníkov, že máme otvorený postoj a že sme spolu kontrolu nad tým, ako tento deň ide.

V tejto príručke sa snažíme poskytnúť všeobecný opis, ktorý je užitočný pre sprostredkovateľov, a by sa za každých okolností poznali. Samozrejme, musíte prispôbiť to, čo hovoríte a ako to hovoríte zúčastnenej skupine. Počas 15-minútového úvodu musia facilitátori nájsť tón hlasu a vytvoriť horizontálny výkon vzťahu interakcie za deň.

zahrievanie (10 minút)

'Keep moving and don't let go of the bamboo sticks.

You can take it from one hand to the other, but don't break the chain!

Budapest 2024- Fotografie Hannah Skultery

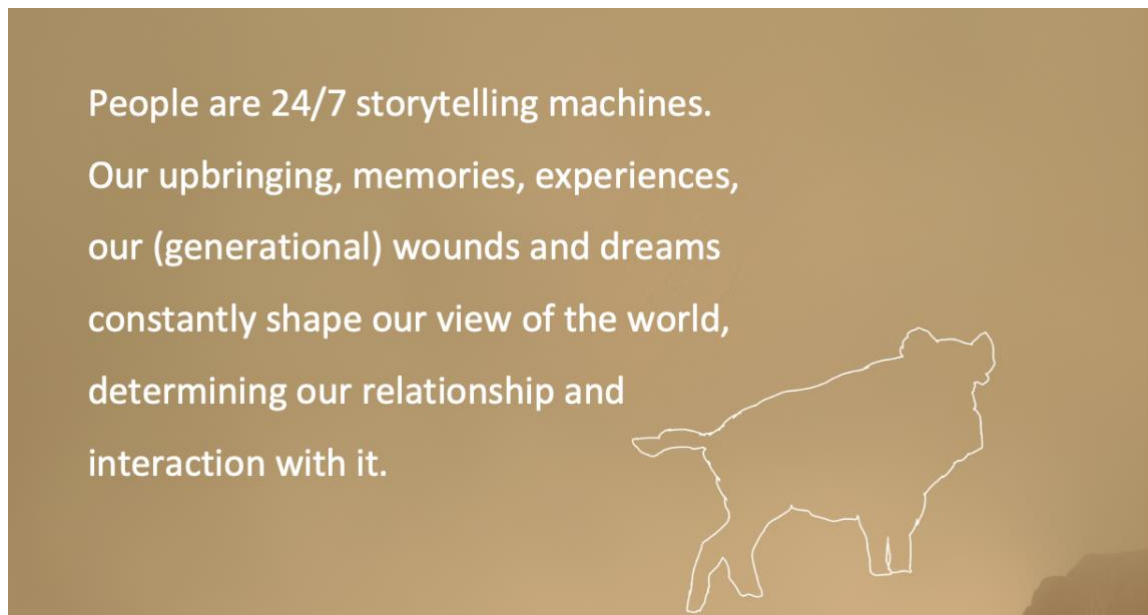
Vložili sme stoh dlhších (1,18 m) bambusových tyčiek (počet účastníkov, ktorí sa pripojili k hre) do stredu miestnosti spôsobom, ktorý je už viditeľný v úvode.

Žiadame všetkých, aby držali jeden koniec bambusovej tyčinky v oboch rukách a vytvorili kruh. Používanie bambusových tyčiek na vytvorenie reťazca jednotlivcov bez toho, aby sa dotkli tela druhých. Úlohou je pohybovať sa spolu ako organizmus bez zastavenia a nechať spadnúť pripojené bambusové palice. Keď sa účastníci zaseknú, môžu zdvíhať alebo spodné palice nad alebo pod sebou dočasným držať obe palice v jednej ruke. Pozrite sa na demonštračné video: <https://youtu.be/vzkjptmhgdw>

Odporúčame používať hudbu na zahriatie. Najlepšie inštrumentálny kus, ktorý je povznášajúci, ale nie príliš rýchly v rytme, skôr tok. Používame Tezeta (nostalgia) od Mulatu Astatke, etiópskeho jazzového hudobníka. Je dôležité, aby sa hudba netýkala (moci) rozprávania, ako je pochod alebo cirkevná hudba, ani by nemala byť ezoterická.

Pridelenie sa na prvý pohľad javí ako nemožné a evokuje veľa smiechu. S jedným atribútom a dvoma pokynmi sú účastníci schopní vytvoriť dobre fungujúci dynamický systém, ktorý si vyžaduje rovnaké zapojenie všetkých, ktorí sa pripojili. Tento systém prináša nový

Neočakávaný výsledok pri každom pohybe a napriek tomu sa účastníci môžu bezpečne pohybovať v systéme po niekoľkých sekundách.

Pamäťové zájazdy (minimálne 1,5-2 hodiny pre 15 účastníkov)

'Our thoughts and emotions take shape in the context of stories, structured by an intricate web of interconnected narratives of past and future. The past is fiction and so is the future. Every time we speak or think, we invent our own reality. There is no neutral point of entry into the web of stories. We are full of assumptions, prejudices, traumas and dreams. The stories of our ancestors and the conditioning we carry within us constantly influence our perception of the world and how we interact with others. Unfortunately, we are often unaware of this.'

Predtým, ako začnete robiť pamäťové mapy, je dôležité spomenúť, že v tejto časti dielne skupina pracuje so spomienkami s osobnými príbehmi. Účastníkom by sa malo pripomenúť, aby sledovali svoje hranice. Sprostredkovatelia by mali udržiavať profesionálneho a stručného poradenstva, aby nevyprovokovali zbytočné nepokoje, ale je nevyhnutné na informovanie účastníkov, že skutočné spomienky sa objavia, ale môžu sa zdieľať, nemeniť alebo vymýšľať spomienky. Nikto nebude skontrolovať, či sú príbehy pravdivé alebo nie. Vytváranie pamäťových máp a potom je prehliadka skvelým a príjemným spôsobom, ako zdieľať príbehy a spoznať sa, spoznať podobnosti a rozdiely a objavovať sa uprostred ostatných.

→Pripomínajúc cestu z domu do školy a späť

Vytvorenie mapy pamäte začína tým, že si zapamätáte cestu z domu do základnej školy. Práca s touto pamäťou je bezpečnou voľbou, pretože prechádzka na základnú školu je osobná pamäť, zvyčajne živá, ale nie mimoriadne emocionálne nabitá, a preto je dobrým základom pre rozprávanie príbehov. Všeobecne platí, že každý má spomienku na svoje dni základnej školy, ale ak predbežný výskum ukazuje, že tomu tak nie je, potom je akákoľvek iná bežná detská trasa, napríklad chôdza do obchodu s potravinami a späť.

Prejdite cestou cez vesmír

Pred nakreslením mapy účastníci škálujú cestu do veľkosti miestnosti a kráčajú po úseku tam a späť. Trasy by sa mali prekryvať, t. J. Pamäť z Budapešti môže prekročiť pamiatku Paramaribo atď. Prechádzka po trase, cítiť ju v tele a vidieť, ako ostatní robia to isté, je začiatkom rozprávania príbehov.

→

Spomeňte si na vône, farby, chute, zvuky, tvary a ďalšie pocity trasy.

'What was the surface of the road? Do you remember the colours of the sky, the shape of the houses?...' Sprostredkovatelia musia podporovať účastníkov pri zhromažďovaní (predstavivých) zmyslových spomienkach s otázkami a príkladmi.

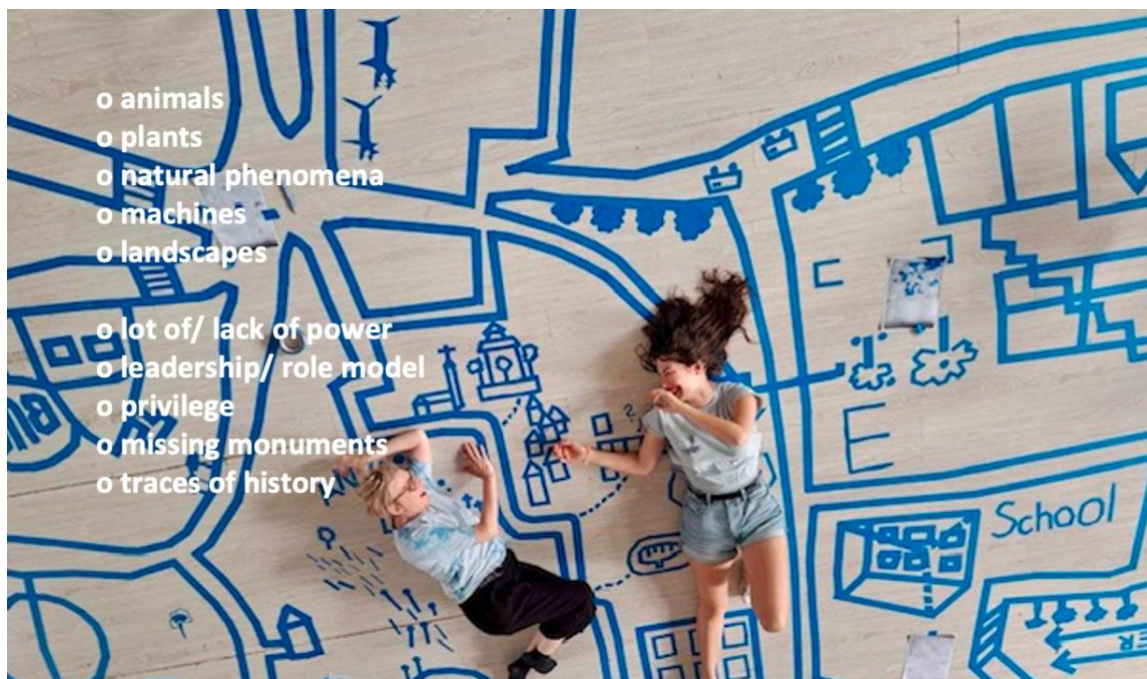

→ Nakreslite mapu trasy

Teraz, keď bola trasa zmenšená na veľkosť miestnosti, sú účastníci požiadaní, aby ju upravili na list papiera A3. Mala by to byť kruhová cesta z domu do školy a späť. Spiatočná cesta je často iná, ale ak nie, účastníci by mali objavovať rôzne veci na ceste späť ako na ceste von.

'The memory route is a geographical arrangement of memories, not a chronological one. You may have memories of the route from different periods... You may still be able to visit your route, or it may no longer be accessible. Try to collect memories of different moments along the route, see for yourself how the landscape has changed. And above all, don't overthink things!'

→

Zhromažďovanie (vytvárania) spomienok na trase

Keď sú trasy usporiadané na papieri, sprostredkovatelia požiadajú účastníkov, aby zavreli oči a, Jeden po druhom si pripomeňte spomienku na nehumánnu entitu pozdĺž cesty. Je dôležité, aby účastníci vzali prvý obraz, ktorý príde na myseľ, aj keď to nie je pravda, a necenzurujú svoju fantáziu. Na pomoc účastníkom pri vizualizácii svojich spomienok môžu facilitátori uviesť niekoľko príkladov. Zhromaždené pamäťové fragmenty nehumánnych entít sa pridávajú do pamäťových máp tým, že ich nakreslia pozdĺž trasy.

'Close your eyes and imagine an animal along a route, like your own pet if you had one, the neighbour's dog, a farm or wild animal, a bird in the sky, an ant under your feet... Don't think too much! Have you got it? Mark it on your map.'

To isté platí pre spomienky na rastliny (stromy, kvety, huby ...), prírodné fenomény (dúha, búrka, prvé sneh, západ slnka, tornádo ...), krajina (hory, jazero, mestská krajina, more ...), stroje (hranokovač, bicykel, autobus, semafore ...). Postupne sa objaví príbeh na pamäťových mapách, zakorený v spomienkach obohatených o imaginatívne prvky.

Amsterdam, 2023

→ Zastreliť cestu na podlahu

Po zhromaždení a označení spomienok na všetkých piatich kategóriách sa účastníci vrátia do miestnosti s papierovou mapou v ruke. Účastníci sú požiadaní, aby označili trasy v miestnosti pomocou bielej maskovacej pásky (podlaha nebude poškodená a je možné písať na kus). Účastníci môžu na trase použiť rôzne papiere a farby na označenie špeciálnych spomienok (zvieratá, rastliny, prírodné javy, krajina a stroje). Na podlahe sa objaví plán spoločného sveta. Táto mapa je základom všetkých nadchádzajúcich príbehov kruhu rozprávania príbehov.

Ak je čas krátky, facilitátori môžu preskočiť kreslenie spomienok na nehumánne entity a namiesto toho sa môžu okamžite umiestniť na podlahe. Účastníci sa môžu podeliť o svoje spomienky tak, že pôjdu na miesto, kde sa vyskytla pamäť. Facilitátori môžu skupinu v pohybe v pohybe požiadať:

*'What kind of animals, plants, landscapes, etc. do you remember along the route?
Please stand where the memory occurred and share it with the group.
Let's collect our animals, plants...etc.'*

→ Prehliadky v našich spomienkach

Pozdĺž trás z domu do školy a späť skupina sleduje účastníka na ňom, jeho, ich cestu. Skupina dospelá chodí na všetky trasy. Sprostredkovateľ začína kladením otázok ako otvorený turista na prehliadke prehliadky. Otázky by mali byť v súčasnom napätí a zameriavať sa na popisy obrázkov, zvukov a iných zmyslových zážitkov, aby si ich každý v miestnosti mohol predstaviť a cítiť: *'Where are we now? What can we see and hear?'*

Je dôležité, aby facilitátori nechali obrázky a zmyslové detaily hovoriť samy za seba, namiesto vysvetlenia alebo analýzy spomienok účastníkov. Ak má skupina rôzne kultúrne zázemie, je skvelé cestovať po celom svete spolu vo fantázii počas rozprávania kruhu.

Sprostredkovatelia by sa mali opýtať účastníkov, či majú podobné alebo veľmi odlišné spomienky a či by sa ich niekto chcel podeliť. Skúsenosti ukazujú, že prehliadka sa spontánne zmení na konverzáciu počas pamäťových zájazdov. Zdieľané spomienky sú kumulatívny proces. Ako táto skúsenosť postupuje, objavujú sa čoraz viac príbehov, prebiehajú nové typy výmen a objavov. Napríklad okamih času cestovania z pamäti muža z Surinamu z Rotterdam IJsselmonde:

‘I didn’t know then that my school was the place where they kept enslaved people before they were transported. Now I can hear them crying.’

Pamäťové trasy môžu byť tiež stanovené v prírode alebo v parku s bambusovými palicami ako orientačné body.

Počas prehliadok pamäte sú často neočakávané realizácie, ktoré nemusia vyzeráť okamžite dôležité, ale tajne budujú silný zmysel pre súdržnosť a príslušnosť k skupine. V Slovensku sme zistili, že všetci máme jasnú a celkom podobnú zmyslovú spomienku na vôňu našich základných škôl. Aj keď sme boli skupinou ľudí rôznych vekových skupín a etnických skupín, mohli by sme spoločne opísať vôňu. Existujú opakujúce sa motívy, ako sú záhadné rohy, podozrivé skryté poklady, strašidelné psy, obchody s cukrovinkami Mnoho malých príbehov, ktoré zdieľame, aj keď sme sa narodili v úplne odlišných rodinách a okolnostiach.

Po prehliadkach je podlahová mapa „vychádza“ príbehy účastníkov a miestnosť naplnená zmyslovými spomienkami, obrázkami, pachom jedla, príbehmi o zvieratách, rastlinách, krajine, prírodných javoch a strojoch. Príbehy začínajú interagovať, rovnako ako v rozprávkovom kruhu v Budapešti s veľmi rozmanitou skupinou migrantov a utečencov, kde jazmíny kvitli na ihrisku v Erbil v Iraku, vedľa stánku ošipaných v dedine v Mjanmarsku a preplnená električka z Tunisu prechádzala záplatou dažďového pralesa plnej hadov v Brazílii.

→ Ďalšie expedície (súvisiace s témou)

Keď účastníci navštívili všetky pamäťové trasy a bola vytvorená podlahová mapa zdieľaného sveta, je možné nepriamo hľadať príbehy týkajúce sa témy.

Ak sú relevantní, účastníci môžu hľadať a zdieľať príbehy o stopách histórie na trase. Efektívny a ľahší spôsob, ako to dosiahnuť, je požiadať účastníkov, aby hľadali pamiatky na trasách. Je dobré zdôrazniť, že história je príbeh, ktorý napísali ľudia a často prepísané. Pamiatky, rovnako ako hrdinovia, tiež prichádzajú a odchádzajú. Budovacia pamiatka je tiež spôsob, ako rozprávať rozprávania. Pamiatky sú trojrozmerné príbehy, ktoré často pripomínajú (meniace sa) mocenské vzťahy.

'What monuments are there on the routes? What could be a monument even though it is not officially considered as such? What or who should get a monument? Where would you place it and why?'

Ďalším spôsobom, ako použiť podlahovú mapu a zapojiť sa do tematického dialógu, je hľadať určité pojmy a pocity na trase. Účastníci môžu stáť na podlahovej mape, kde sa pamäť stala, cítiť ich v o svojich telách a niektorí účastníci, ktorí sa chcú zdieľať, to môžu urobiť.

'Where along the route are there traces of:

oppression, privilege, power, powerlessness, exclusion, inclusion, sense of belonging, peace, civil disobedience, followers, untouched nature, traces of climate change, farming...?'

Pohybujúc sa okolo mapy podlahy a zdieľaním kratších príbehov konkrétnym spôsobom, podporované vizualitou vzorov na zemi, urýchľuje konverzáciu, vytvára dynamiku a uľahčuje navzájom počúvanie.

V rozprávkovom kruhu s Rómami a Romom Maďarmi v Pilise takmer všetci účastníci chodili do tej istej školy a žili v tomto malom meste. Hovoriť takto bolo pre túto skupinu oveľa jednoduchšie ako sedieť okolo diskusie o stole.

'Look for places on the floor map where you feel a lot of power, where someone or something was in a position to make decisions.

Stand there. What do you feel? Where in your body? Tell the group if you like....

Where do you feel little power, drifting, drifting?

Stand there. What do you feel? Where in your body? Tell the group if you like....

Find carefree, happy, loving moments on the floor map. Stand there. What do you feel?

Where in your body? Share if you like....

Somewhere along the way, there is someone or something (human or non human) who has directly or indirectly inspired you, who you look up to, who is your role model.

Stand there. What do you feel? Where in your body? Share it if you like'

V rozprávkovom kruhu v ženskom zadržiavacom centre v Slovensku sa konverzácia medzi klientmi a zamestnancami stala srdečným otepľovaním, keď sa na podlahovej mape umiestnili spomienky *'freedom'* a *'homeliness'*.

Rovnako ako v prípade tvorby nových pamiatok, môžete vytvoriť väčšie povedomie o téme a rozšíriť zapojenie skupiny bez moralizovania alebo riadenia politicky korektných odpovedí hľadaním i maginárnych vecí alebo udalostí na mape.

'Where could a revolution start? Where is the secret revolutionary base? Where is a hidden possibility, a healing power, a source of overlooked knowledge?'

→ Náš svet v jednej básni

Počas pamäťových zájazdov a expedícií, umelec hovoreného slova berie úryvky z príbehov účastníkov a vytvára na mieste báseň. Prehliadky končia s tým, ona, oni, recitujú báseň. Báseň zdôrazňuje myšlienky a poznatky zdieľané účastníkmi. Účastníci si užívajú, ako sa všetky fragmenty ich spomienok spájajú a vytvárajú koherentné umelecké dielo.

Budapest 2023

Skratky

V prípade rozprávania kruhu je nevyhnutné začať s spomienkami, aj keď je čas obmedzený. V takýchto prípadoch môžu facilitátori požiadať účastníkov, aby si pripomenuli spomienky na svoje detstvo od veku základnej školy, bez toho, aby si vytvorili mapu alebo vydali cestu v priestore, len rozprávaním niekoľkých príbehov.

In the Storytelling Circle at the ReMo conference on the future of academia, participants were asked to recall memories and make a personal connection to the theme:

'Let's tune in for a moment before we start. Close your eyes and remember who or what inspired you to believe in the academic dream? It could be a person, but also a non-human entity, such as a natural phenomenon or a situation. Who would like to share?'

Rozprávania sa obiehajú o klimatickej kríze a prechode v poľnohospodárskom sektore, Je objednané holandským ministerstvom poľnohospodárstva, spojilo politikov, poľnohospodárov a aktivistov v oblasti klímy. Predtým, ako sa účastníci zapojili do rozprávania príbehov, pripomenuli si spomienky na vytvorenie čerstvých a neočakávaných spojení s témou:

'Close your eyes if you like.

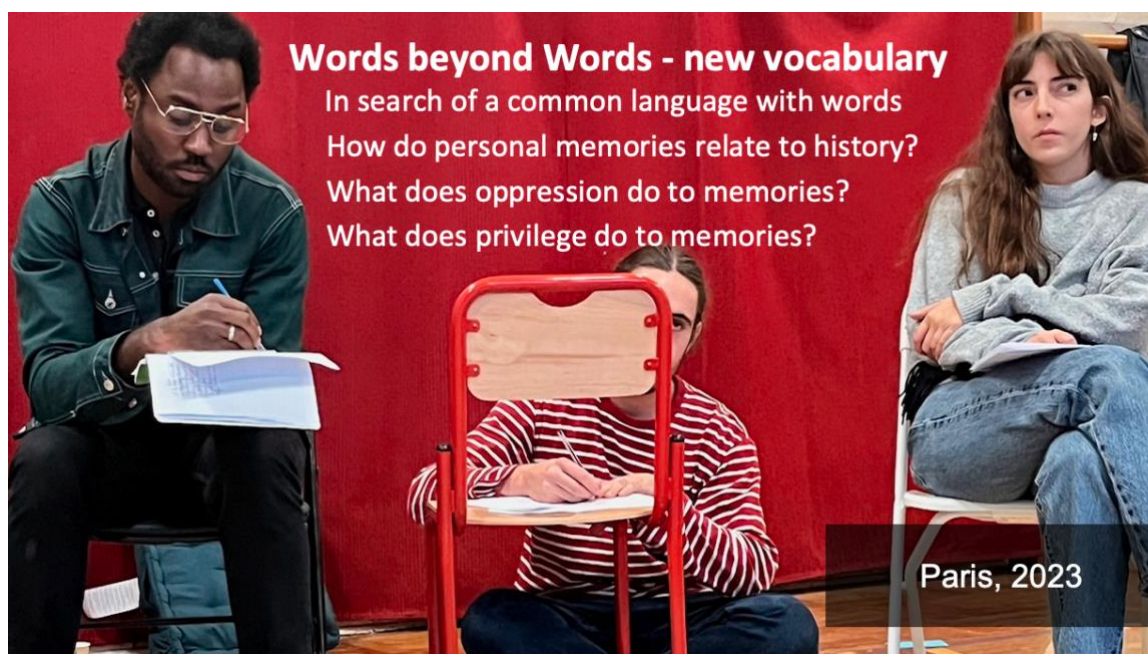
Find a memory with a cow. It can be the animal or something that reminds you of a cow, e.g. buttermilk, a cowhide, a cartoon cow, cow dung or the effect of cows in a particular area... Let's listen to some memories.

Find a memory of a farmer in the same associative way as with the cow. A real farmer, a relative, a neighbour, or from a film, a book, the news... recall the eventual impact of agriculture on the area of your route... Let's listen to some memories.

Find a memory of an activist or examples of activist behaviour. It can be a quality in people, animals or plants. It can be anonymous actions demonstrations, protests or the impact of activism on a particular issue or area.... Let's listen to some memories.

Príklady facilitátorov by mali byť prístupné, ľahko si predstaviť a vytvárať priestor pre účastníkov pre ich vlastnú interpretáciu.

Slová za slovami (40 minút - 1 hodiny pre 15 účastníkov)

Slová za slovami sú súčasťou kruhu rozprávania príbehov, kde používame poéziu na priblíženie p ojmov pamäti, útlaku a privilégií. Veríme, že poézia môže pomôcť vytvoriť novú slovnú zásobu, p retože používa slová iným spôsobom ako obyčajný jazyk.

Zistili sme a testovali, že prostredníctvom týchto výrazov dilemy, ako je vplyv zmeny klímy, dis kriminácia na rasu, pohlavie alebo sexuálnu orientáciu, historické traumy

a rôzne ustanovenia nerovnosti sa dajú riešiť, pretože všetky sú zakorenené v rozprávaniach týkajúcich sa mocenských štruktúr. Tento prístup pomáha vynášať prirodzenú citlivosť a zapojenie skupiny spôsobom, že majú viac agentúry a kontroly nad tým, čo a ako hlboko zdieľajú, pričom zostanú na tejto téme.

Účastníci sedia okolo alebo pri stoloch v pozícii, že môžu vidieť podlahovú mapu svojich spomienok, pretože táto scenéria vytvára špeciálnu atmosféru a drží pozornosť v novom svete, ktorý si predstavuje spolu. Facilitátor (možno umelec hovoreného slova) kladie otázky a dáva účastníkom čas (Max 5-7 min), aby na ne odpovedali jeden po druhom. Účastníci na konci prečítali svoje odpovede alebo časť z nich ako jednu báseň v próznom verši bez otázok.

Účastníci môžu písať do svojho preferovaného jazyka. Ak skupina pozostáva z niekoľkých jazykov, môže to byť krásny zážitok. Niektorí účastníci z rôznych krajín si môžu navzájom porozumieť (napr. Arabské jazyky), a to (tiež) vytvára medzi nimi osobitné puto. Vznikajú spontánne preklady, ktoré majú za následok zmysluplné rozhovory. Ale keď sa dá báseň dodržiavať iba ako zvuk, intimita vytvorená slovami často s dlhým nepretržitým materinským jazykom je tiež veľmi pôsobivá pre celú skupinu. Homogénna jazyková skupina môže tiež potrebovať opakovanú prenos ako v De lft, NL, holandskú skupinu, ktorá mala plodnú diskusiu tým, že predefinovala koncepciu privilégií.

- 1. How do memories (personal history) relate to History? →
 2. What does oppression do to memories? → 3.
 What does privilege do to memories?

Ďalšou verziou slov za slovami Words Cvičenie je, aby sprostredkovateľ požiadal účastníkov, aby opísali chuť, dotyk, pocit, vôňu a vzhľad pamätníka. Táto verzia je najvhodnejšia pri budovaní pamätníka v sekcii budovy.

Opis pamätníka prostredníctvom zmyslov môže pomôcť vyjadriť a zdieľať to, čo dominantná mocienská štruktúra cíti pre marginalizovanú alebo menšinovú skupinu. Dobrým príkladom toho bol iný zmyslový opis pamiatok vo Francúzsku medzi účastníkmi s vedomie a bez vedomého prežívania koloniálneho kultúrneho dedičstva.

V seminároch Trainer To Trainer Workshops sa často pýta, či kruhy rozprávacích kruhov a najmä slová za súčasťou slov nie sú príliš komplikované pre účastníkov, ktorí sú menej vzdelaní v západnom vyjadrení. Skúsenosti ukazujú, že nie je príliš komplikované, aby niekto odpovedal na tieto otázky. Neexistujú žiadne správne alebo nesprávne odpovede a hodnota slov nie je v slovách, ale, ako už názov napovedá, medzi slovami.

Budova (20 minút)

Budovacia prvok rozprávania kruhu je kolaboratívne cvičenie pri rokovaní o priestore, ďalší spôsob rozprávania bez slov (alebo napodobňovania verbálneho jazyka).

Snažíme sa nevynechať tento prvok z kruhu rozprávania príbehov, pretože je to skvelá zábava a odvoláva sa späť na použitie bambusových tyčiniek v zahrievaní. Budovacia prvok vytvára trojrozmerné rozšírenie podlahovej mapy, novú vrstvu príbehu v priestore, ktorá je vizuálne prítlačlivá a užitočná pre nadchádzajúce časti rozprávania príbehov.

Účastníci sú požiadaní, aby vytvorili pamiatku (alebo prístrešok, centrum revolúcie ... podľa príbehu, ktorý neskôr vytvorí) z bambusových tyčiniek, maskovacej pásky a lana za 15-20 minút. Účastníci nemôžu hovoriť a musia sa použiť všetky bambusové palice. Navrhujeme použiť inštrumentálnu hudbu s ľahkým rytmom, ktorý dáva tempo ako pozadie, ako je prechod od Nick Cave a Warren Ellis: <https://open.spotify.com/track/45Pyneryw8aprlqyndbs?si=08e59f405844bc>

Sprostredkovatelia musia zdôrazniť, že skupina bude praktizovať iný spôsob vyjednávania a rozprávania príbehov a že účastníci musia venovať pozornosť ich rozprávaniu príbehov

stroje. Účastníci Štruktúry budujú je prejav ich spôsobu spolupráce.

Použitie svetla, krehkých a udržateľných materiálov, s ktorými sa dajú stavať čudné, je vedomá v oľba. S výberom materiálov a priradením toho, čo sa má stavať, znižujeme možnosť replikovať existujúce budovy alebo využívanie stavebných schopností v reálnom živote.

Je to všetko o vyjednávaní a spolupráci na imaginárnej štruktúre.

Vizuálna transparentnosť postavenej štruktúry predstavuje, ako je možné odradiť všetky príbehy a rekonštruovať.

Pilis, 2024

Neskôr v rozprávkovom prvku príbehu príbehového kruhu môže byť pamiatka alebo prístrešok zdobená farbami, úvodzovkami a kresbami.

Znaky (30 minút)

Kreslenie Stella de Kort po trénerovej trénerovej kruhu rozprávania kruhu na Plurality University vo Francúzsk u. Postavy: Podcenená hora, nákladné auto, Grapevine, Kookaburra, Little Tornado

Z pamäťových trás účastníkov sa vyberie päť neubumánov (zvieratá, rastliny, prírodné fenomény, stroje a krajina) a sprostredkovatelia tvoria päť menších skupín. Na udržanie zamerania navrhuje me, aby proces výberu znakov a vytvorenia piatich menších skupín vykonával sprostredkovatelia vopred, pre

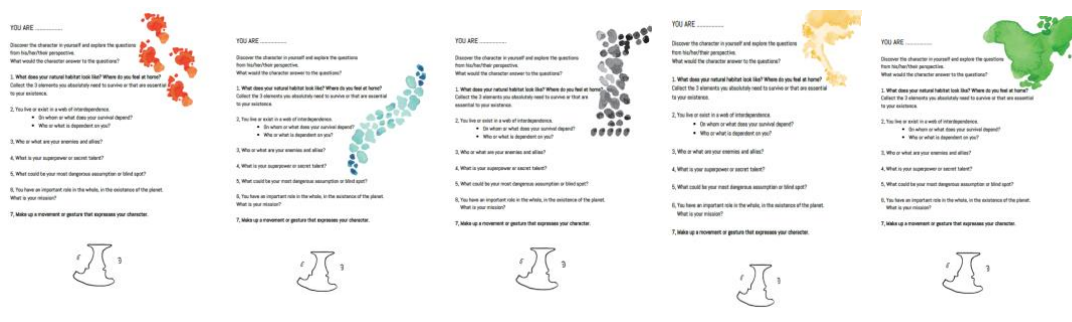
Príklad počas prestávky. Ak je veľa času a potreby, môžu sa zapojiť aj účastníci. Dávame p rednosť sprostredkovateľom, aby pripravili skupiny charakteru, pretože potom môžu predv í dať dynamiku rozprávania príbehov a vytvoriť náročnú kombináciu s protichodnými záujm ami.

'When we are born, we have no choice in where we enter the stories of our lives. In the same way, the heroes in all myths have to deal with the place and time given to them in the story, and so do you. We have selected the characters and created the groups. You will be given an envelope with the character and some questions and assignments to prepare with your group for the storytelling. Find a spot in the room to discuss and keep your character a secret from the other groups. You will have 30 minutes. Have fun!'

Účastníci sa zhromažďujú v malých skupinách v a okolo výstavby pamätníka / prístrešia a otvoria obálky. Každý pozná príbeh postavy, takže existuje spoločný základ pre diskusiu: Účastníci interp retujú otázky podľa vlastného porozumenia a zdieľajú spomienky, ktoré sa týkajú postavy.

Príklady znakových kariet a odkaz na formuláre v plnej veľkosti:

Ste (name of the character like Wild Goose, Snow, Garbage Truck, Grape Vine, River)

Objavte postavu v sebe a preskúmajte otázky z jeho perspektívy.

Čo by postava odpovedala na otázky?

1. Ako vyzerá vaše prirodzené prostredie? Kde sa cítite ako doma? Zhromaždite 3 prvky, ktoré absolútne potrebujete prežiť alebo ktoré sú nevyhnutné pre vašu existenciu.

2, Žijete alebo existujú v sieti vzájomnej závislosti.

O koho alebo čo závisí vaše prežitie?

Kto alebo čo závisí od vás?

3, kto alebo aký sú vaši nepriatelia a spojenci? 4, aký je tvoj supervelmoci alebo tajný talent? 5, aký by mohol byť váš najnebezpečnejší predpoklad alebo slepé miesto? 6, máte dôležitú úlohu v celku, v existencii planéty. Aká je tvoja misia?

7, Vytvorte pohyb alebo gesto, ktoré vyjadruje vašu postavu.

→

Pre krátkodobé rozprávanie kruhov

Krátke strihané verzie rozprávajúcich kruhov nemá pamäťové trasy. Účastníci hľadajú spomienky na postavy, ktoré navrhli sprostredkovatelia. Rovnako ako v prípade pridelenia holandského ministerstva poľnohospodárstva: krava, farmár, aktivista a v prípade konferencie Remo o budúcnosti akademickej obce: veda, vedúci, študent.

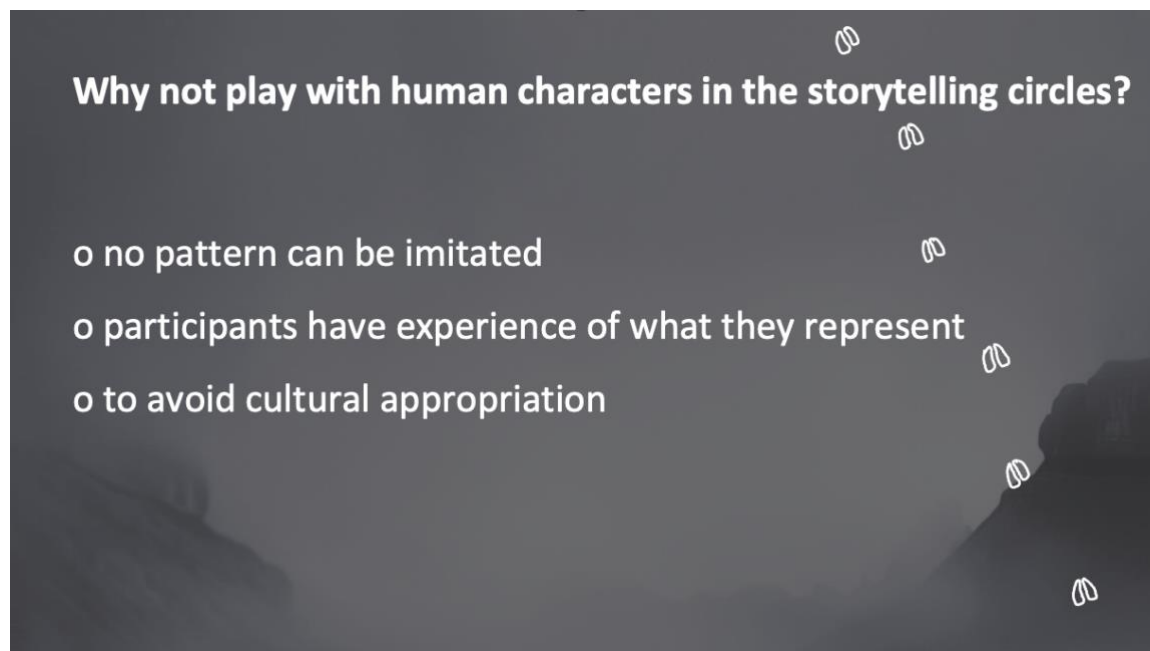
Pri týchto príležitostiach sú postavy budúcimi verziami spomienok a karty znakov vyzerajú takto:

Je to (exact date 50 years in the Future)

Sme na ceremoniáli spomienok veľkej zmeny, ktorá bola iniciovaná na.... (real date / name of event or occasion the Storytelling takes place)

Si ... (Názov character like *The Cow of the Future*, *The Descendent of Farmers*, *The Descendent of Activists or Science*, *The Student of the Future*, *The Supervisor of the Future*)
Objavte postavu v sebe a preskúmajte otázky z jeho perspektívy. Čo by postava odpovedala na otázky?

1, aké dôležité hodnoty, sny, zručnosti a dedičstvo ste zdedili od svojich predkov? 2, aký je tvoj s uperveľmoci alebo tajný talent? 3, aký by mohol byť váš najnebezpečnejší predpoklad alebo slepé miesto? 4, Vytvorte pohyb alebo gesto, ktoré vyjadruje vašu postavu.

Hranie s nehumánnymi postavami neznamená, že účastníci napodobňujú alebo vydávajú na zvieratá alebo rastliny. Postavy sú povrchom mediácie, ktoré vytvárajú nový vzťah s nami a so svetom. Je to zábavný a bezpečný spôsob, ako diskutovať a rokovať o hodnotách a záujmoch, pretože konverzácia týmto spôsobom sa nemôže stať konkurencieschopným alebo normatívnym. Neexistujú žiadne správne alebo nesprávne odpovede. Nikto nevie, ako sa na odpadky myslí a cíti. Príprava postáv v menších skupinách poskytuje účastníkovi rámec, aby hovorili o sebe, podelili sa o svoje skúsenosti a vyjadrovali svoje hodnoty.

Práca s nehumánnymi postavami sa vyhýba kultúrnym privlastnením a mysleniu pre druhých bez skúseností z prvej ruky. Aj keď sme v rozprávkovom kruhu, ľudia sa snažia myslieť a cítiť sa ako nehumáni, čo je v niektorých ohľadoch nemožné a forma kultúrneho privlastnenia, veríme, že zvieratá, rastliny, stroje, krajiny a prírodné javy nemusia byť poškodené, ale pravdepodobne majú úžitok z nášho empatického učenia.

Rozprávanie (Min 60 minút pre 15 účastníkov / 5 skupín po 3 ľuďoch)

'In West Asian/Middle Eastern storytelling traditions, it is still common for the community to approach storytellers, Hakkawaties, with their real life dilemmas or problems. They meet in a coffee house, theatre, community centre...and transpose the dilemma to a fictional parallel world. Together they keep telling and reinventing the story, often with poetry and music, until they solve the problem at least in fiction, in their collective imagination. This is also what we will do. We will ask questions and listen carefully to you, summarizing the story all along the way. '

Po vytvorení znakových skupín sa účastníci konajú so svojou skupinou v a okolo súpravy (výstava pamätníka alebo prístrešia). Každý by sa mal navzájom vidieť. Sprostredkovatelia by mali zaujať centrálnu pozíciu. Hra sa začína stručným vysvetlením účelu a koreňov rozprávania príbehov (senzsoformácie) a potom sa vysvetľujú pravidlá hry:

1. *'We start the story together and end it together.'*
2. *The fiction cannot be broken. We have to stay in the imagination. There is no 'yes but that is not possible'. Everything is possible in the imagination. You can still disagree by saying 'yes and...' and give the story the twist you would like.*
3. *It's a cooperative game. If someone's existence is made impossible or fatally threatened and falls out, including yourself, then the storytelling stops. You have to look after your own interests and those of others equally.*

Is it a deal?'

Facilitátori vykonávajú pakt s účastníkmi a môže začať rozprávanie príbehov. Existuje vyvolanie naznačujúce základy: čas, miesto a východisková situácia.

'We are 7 generations (180 years) further into the future. The sixth mass extinction has long been completed. Many life forms are extinct or close to extinction, including humans. Perhaps there are still some solitary specimens roaming here and there, but not significantly so. It is inconceivable that humans once defined the face of the planet. Although the Anthropocene is over, the traces and legacy of humanity are still present. Other life forms decided to keep the story of humanity alive as a reminder of the destructive consequences of the human ability to secure the privileges of the oppressor.'

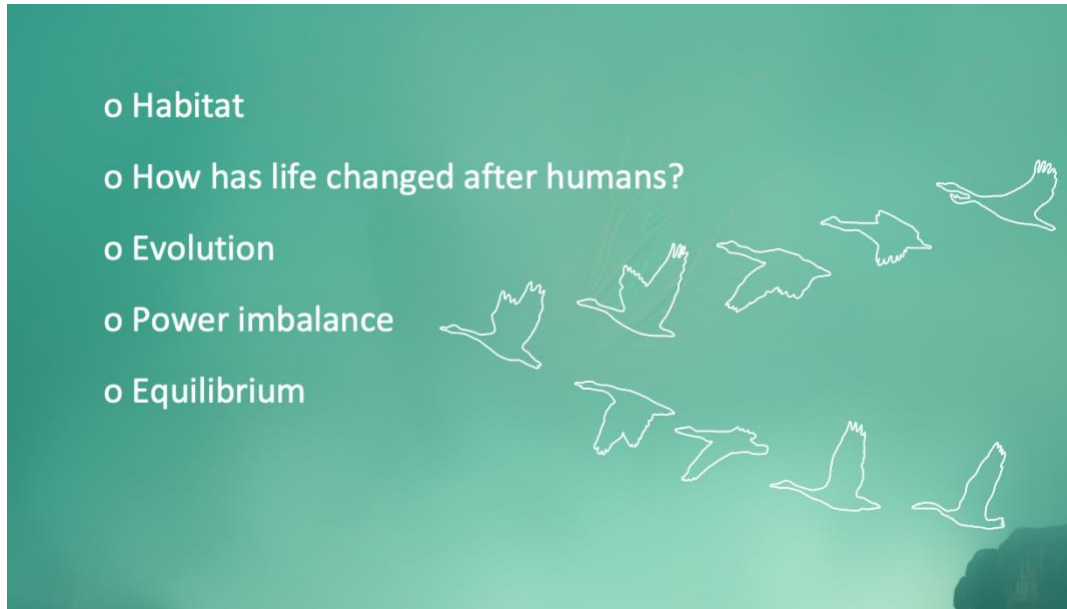
Začiatok príbehu z posmrtného prostredia vytvára mytologické rozmery (ďaleko od každodenného života, neobvykle) a priestor pre fantáziu. Mechanizmy sú artikulované vo väčších gestách a sú jasnejšie a hmatateľnejšie, čo sa neskôr ľahšie interpretuje a prekladá späť do skutočného života.

Ak má rozprávanie rozprávania špecifickú tému, malo by byť zabudované do vzývania, pretože dôvod, prečo ľudstvo zaniklo alebo je na pokraji vyhynutia. Napríklad: „Ľudia nemohli nájsť riešenie nerovnakého rozdelenia bohatstva a naďalej sa navzájom využívali a prírody, čo viedlo k ich pádu“. Alebo: „Ľudia by mohli zlomiť toxické príbehy o rasizme a uzdraviť minulosť, takže si ich nedokážu predstaviť spoločnú budúcnosť.“ Facilitátori by sa nemali báť vytvoriť radikál - čo ak - a riešiť témy príbehov kruhov rozprávania.

Okrem vyvolania, počas rozprávania sprostredkovateľov rozprávajú iba najdôležitejšie, holé minimum scenára a predovšetkým kladú otázky. Pritom vytvárajú pre účastníkov ručnú pozíciu a minimálne ovplyvňujú príbeh. Dôraz sa neznamená na to, čo sa stane, ale na to, ako sa to stane.

Účastníci musia vymyslieť všetky podrobnosti o imaginárnom svete, ako vyzerajú vzťahy a akcie. Môžu použiť diskusie s malými skupinami o postavách ako východiskový bod a súvisia s imaginárnymi udalosťami s scénériou (podlahová mapa a konštrukcia pamätníka/prístrešia) pri vymýšľaní príbehu.

Okrem verbálneho rozprávania príbehov sú možné rôzne fyzické, hudobné, priestorové a performatívne zásahy. Napríklad zasahovanie do pohybu namiesto toho, aby ste hovorili cez ostatných. Viac o tom a úplné skripty ako príklady tu.

→Biotop

'The Habitat is your living space. All of you must fit and feel safe.

What does Habitat look like? What are the 3 essential elements you need for your existence? Let's negotiate.'

Po vyvolaní vyplýva rozprávanie príbehov so zavedením a privítaním postáv a rokovania o biotopu. Ako vyzerá svet, aby v ňom mohli žiť všetky postavy?

Napríklad v maďarskom rozprávaní kruhu, sneh a mangový strom majú veľmi odlišné existenčné potreby a záujmy. Rieka musí bojovať proti svojmu ambícii prevziať celé miesto, električkové metro je úplne vysídlené a jašterička nevie, kde sa má skryť. Nastavenie biotopu ukazuje počiatok ú štruktúru moci a ako ju môžu účastníci priviesť k (krehkej) rovnováhe. Táto časť príbehu je už plná konfliktov a niekedy trvá dlho, kým sa zhoduje.

→Život po ľuďoch

'How has your existence (or the lives of your ancestors) changed since there are no more humans on the planet?

What do you know about what happened?

Relate the downfall of humans to oppression and privilege.

Did you or your ancestors hear, feel, smell, or otherwise experience the downfall of humans?'

V nasledujúcej kapitole sa naratívny priblíži k tomu, ako sa životy postáv zmenia po tom, čo už nie sú ľudia. Pre niektoré postavy je absencia ľudí veľkou úľavou, iné, najmä stroje a domáce zvieratá, cítia úplnú existenčnú krízu. Postavy formulujú z hľadiska dôvodu zániku ľudstva. Účastníci sú požiadaní o nemožné, aby premýšľali o ľudskom správaní ako o nemecanoch. Tento zákrut znižuje možnosť oprieť sa o známe vzorce a opakujúce sa klišé. Je úžasné vidieť, ako vynaliezavá ľudská fantázia sa stáva, keď je oslobodená od predkondicionovaných príbehov.

→ Vývoj

'We make a big jump in time. Exactly 10000 years.

All the inhabitants have evolved according to their nature. You all went through changes, big or small. Some became more resilient, some disbanded and continued their lives in a different form.

Discuss your evolution with your group and Uvedte zhrnutie.

What are the new power relations on the Habitat? Is there a hierarchy or are all inhabitants equal in every way? Which character(s) do you suspect want to take the power and dominate others? '

Nepredstaviteľný časový skok rozširuje fantáziu účastníkov na mytologické rozmery a príbeh nadobúda magický a vizionársky charakter. Celkovo účastníci zobrazujú vývoj svojich nehumánnych postáv veľmi ľudským spôsobom.

→ Nerovnováha

Po skoku v evolúcii postavy vo všeobecnosti rastú vo veľkosti, ukazujú ľudské schopnosti a spoluprácu, pretože stratégia prežitia sa stáva nižšou ako na začiatku príbehu. „Free Pass“, aby sa navzájom obviňovali z nadvlády a chťiča moci, je vášnivou súčasťou rozprávania príbehov a účastníci sa k nemu často odvolávajú v reflexnom kole ako najinformatívnejšiu časť o zakorenených mechanizmoch zvládania.

→ Rovnováha

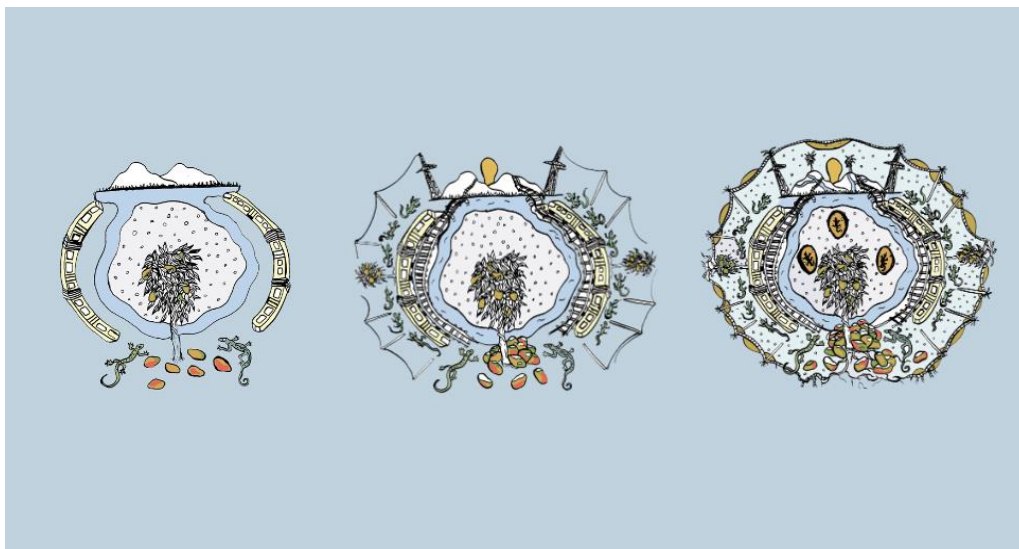
'Mingle and create mixed groups.

Keep your original character and collaborate with other characters.

How will you ensure that your world does not fall victim to power relations again? Join forces, plan, and use your superpowers and talents.

Tell the end of the story.'

Účastníci pracujú v skupinách zmiešaných znakov na vytvorení 5 verzií konca príbehu. Rozprávanie končí krátkym záverom, najlepšie vo forme básne vytvorenej počas rozprávania príbehu ov sprostredkovateľom (umelec hovoreného slova).

Kreslenie od Stelly de Kort po rozprávání kruhu v Budapešti v Maďarsku.
Postavy: Rieka, električkové metro, mangový strom, sneh, jašterica

→ Skratka

Ak je čas krátky, neboli vyrobené žiadne zájazdy na pamäť a sprostredkovatelia poskytli postavy, príbeh začína v budúcnosti 50 rokov. Účastníci sú na pamätnej udalosti zmeny, ktorú skúma príbeh príbehov. Na ilustráciu štruktúry scenára skratky v tejto príručke používame príbehy o trvalo udržateľnom poľnohospodárstve ako referenciu, ale postavy a scenár sa dajú prispôbiť tak, aby vyhovovali akejkoľvek téme o prechode.

'Today is ... (date 50 years in the future)

We are 50 years into the future, commemorating the tumultuous year 20.. when the great turnaround took place, a peaceful revolution, allowing our relationship to each other, nature and the planet to finally be radically transformed. The 2020s were turbulent times. Indecision, distrust and hostility prevailed. The population was becoming divided. Trust in the government was rapidly declining. Now in 20.., during our story, we live in a sustainable and inclusive society that promotes and ensures the growth of the quality of life of all forms of life. People, animals, plants, landscapes form an ecological whole. Not all waste and misery caused by people is gone yet, but our ecosystem is recovering.

Every year we come together to build a monument and commemorate how our ancestors managed to turn the tide. Every year, we put the pieces of the puzzle back together to get an ever more complete picture, to understand ever more deeply how our world rose from the rubble and how we can ensure that harmony, the fragile balance of interests, is preserved for the future.'

→ Minulosť

Po vyvolaní účastníci rekonštruujú dilemu skutočného života ako historickú skutočnosť imaginárnej minulosti (ktorá je naša prítomnosť) a proti ktorým sa navzájom postavili pozície a sily. Je dôležité vyjadriť všetko, čo bolí alebo sa cíti nespravodlivo.

'Let's go back in time when the situation escalated and your ancestors became completely opposite or watched helplessly.

TO FARMER AND ACTIVIST:

What did the camps blame each other for? What was the reason for their anger?

Can you take turns throwing reproaches at each other?

Reenact the past.

TO THE COW:

How did the cow feel under these conditions?

What characterised your ancestors' relationship with humans?

TO FARMER AND ACTIVIST: What was the pain that lay behind the anger?

What hurt the farmers the most and why? What hurt the activists the most and why?'

→Bod prelomu

Potom, čo sa dilemma v reálnom živote úplne objaví na plátne fikcie, príbeh sa pri blíži k bodu obratu a účastníci si predstavujú a opíše okamih dôvery, ktorý bol z ákladom pre zmenu.

'TO THE COW:

You used to be a fairly large group in a very oppressed position.

What was the drop that filled the bucket? What was the turning point?

What was the cow's role in the changes?

TO FARMER AND ACTIVIST:

What was the turning point? How did your ancestors find common ground that slowly allowed trust to develop between the two groups?

→Budúcnosť

Účastníci sumarizujú, ako úsilie predkov viedlo k tomuto novému svetu, v ktorom žijú . Ako vyzerá tento nový svet a ako sú lekcie minulosti?

TO ALL:

How does the past express itself in your present and what do you pass on to your children and grandchildren for the future? What should not be forgotten?

→Zatvorenie obradu

Účastníci môžu písať alebo nakresliť svoje nápady na poznámky a zavesiť ich do pamätníka. Facilitátor číta poznámky na pamätníku ako na spomienkovom ceremoniáli. Rozprávanie sa končí krátkym záverom, najlepšie vo forme básne vytvorenej počas rozprávania príbehov sprostredkovateľom (umelec hovoreného slova).

Odraz (min. 30 minút)

Je dôležité stretnúť sa a uvažovať o rozprávaní príbehov s účastníkmi. To sa dá urobiť ako po prednáške alebo neformálne počas večere. Ak je dost' času, diskusia sa môže uskutočniť, zatiaľ čo účastníci vytvoria obraz biotopu a príbehu v akvarele.

Hlavné otázky sú 1, 2, 3 a 4.

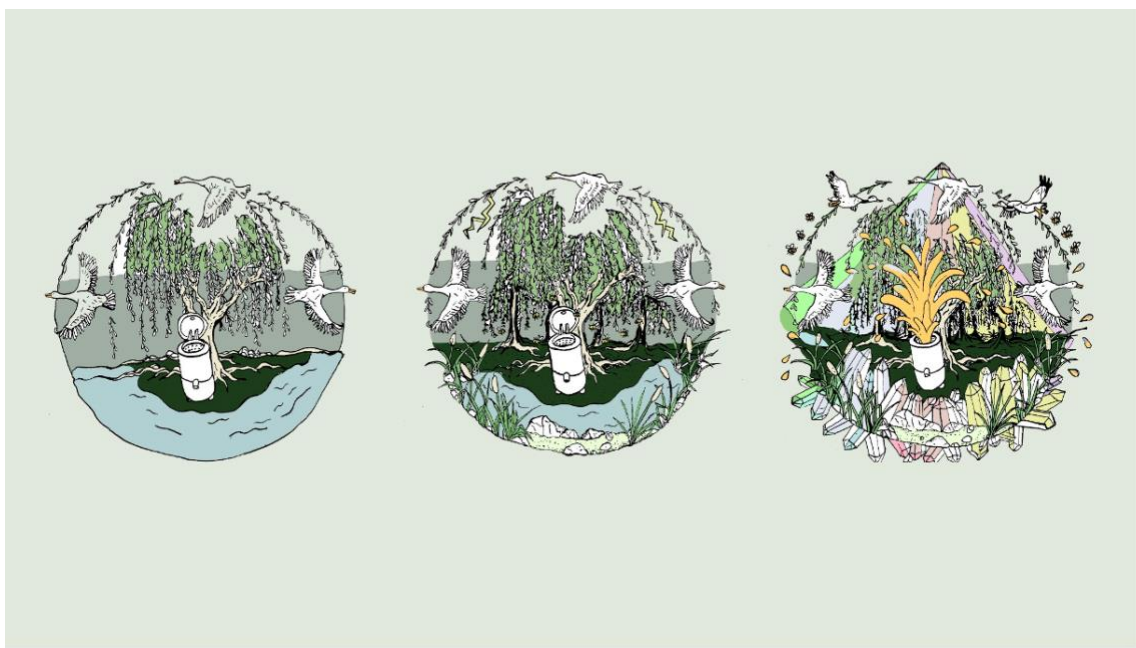
1. Aké to bolo robiť rozprávanie príbehov a reprezentovať nehumánnu postavu? 2. Ako (ak vôbec) zmenil váš vzťah s postavou a skupinou počas rozprávania príbehov? 3. Existovali nejaké prvky príbehu, ktorý ste vytvorili, ktoré ste neočakávali? Boli ste prekvapení nejakým i emóciami alebo myšlienkami, ktoré sa objavili? 4. Aké dilemy v reálnom živote ste sa stretli a spoznali v príbehu? 5. Vidíte spojenia medzi rozprávaním príbehov a príbehmi pamätových zájazdov? 6. Mali ste sa dobre? Ako sa táto skúsenosť porovnávala s vašimi očakávaniami, ak ste ich mali?

Vytvorte svoj príbeh o rozprávaní s licenciou Creative Commons!

Neváhajte a vytvorte si vlastnú adaptáciu pre tému a skupinu, s ktorou pracujete. Zvážte trvanie, veľkosť skupiny a aký je váš cieľ s kruhom rozprávania príbehov a postupujte podľa kódexu správania.

Ponúkame tiež trénera, ktorý trénuje kruhy rozprávania príbehov, aby vyvinul materiál na podlahe na vaše požiadavky s uľahčením s Petra Ardai (Holanďan, angličtina, maďarčina) a Jörgen Garrio (hovorené slovo umelec v holandčine, angličtine a Papiamente). Ak potrebujete tipy alebo vám pomôžete prispôbiť alebo chcete rezervovať sítle trénera alebo kruhu rozprávania, neváhajte sa kontaktovať: petra@spacexplorers.nl

V spoločnom pozemnom dialógu umelecký kruh rozprávania v oblasti vesmíru, prieskumníci neprerušiteľného prítomnosti sú licencovaní v rámci Creative Commons By-NC-SA 4.0. Ako opakovaného používateľa očakávame, že pri svojej komunikácii/publikácii o činnostiach, pre ktoré ste využívali našu metodiku, získate kredit. Ako užívateľ môžete distribuovať, remixovať, prispôbovať sa a stavať na materiáli v akomkoľvek médiu alebo formáte iba na nekomerčné účely. Ak sa rozhodnete upraviť alebo prispôbiť materiál, musíte za rovnakými podmienkami licencovať upravený materiál

Kreslenie Stella de Kort po rozprávaní kruhu v Pilise v Maďarsku. Postavy: Divo ká hus, ranná hmla, odstredivka, gerly stream, vŕby.

Part II: The research

Predstavujeme výskum

Takmer pred dvoma rokmi som sa zúčastnil svojho prvého kruhu rozprávania príbehov. Odvtedy som niekoľkokrát prešiel cestou z domu do školy - zakaždým, keď sa novo stretnutie s starými spomienkami (takmer) zabudnutých zvierat, ktoré sa objavili pozdĺž cesty, krajiny alebo prírodných javov. Bol som tiež kookaburra, prvý sneh v zime a električkou, ktorá sa nazýva metrou. Dá sa bezpečne povedať, že ako akademicky vyškolený výskumný pracovník to bola celkom cesta mimo mojej zóny pohodlia; Mimo obvyklých a pohodlných spôsobov vykonávania výskumu!

Počas posledných dvoch rokov som sa na tomto projekte zúčastnil v rámci výskumného tímu oddelenia sociológie Amsterdamu univerzity VU. V tomto období som spolupracoval s umeleckými a akademickými partnermi pri skúmaní metodiky *Common Ground Dialogues* ako nástroj na depolarizáciu a pomohol rozvíjať metodiku spolu s partnermi počas niekoľkých rozprávkových kruhov.

Ako hlavný výskumný pracovník tohto projektu som sa tak zúčastnil a pozoroval v niekoľkých kruhoch, potom som s účastníkmi vypočul a zúčastnil som sa a zúčastnil som sa a zúčastnil som sa na reflexných stretnutiach. Okrem toho som sa snažil spojiť svoje vlastné akademicky tvarované šošovky a vedomosti s rozmermi umeleckých partnerov. Vzhľadom na moje vlastné školenie ako kvalitatívne vyškoleného sociológa (a nie ako umelec) to nebola vždy najjednoduchšia úloha; Niekedy sme museli nájsť spôsoby, ako spojiť svety a logiku a urobiť z neho fungovanie, ale dúfam a verím, že spoločné pozemné dialógy ako umelecký zásah, ako aj výskum, nakoniec odrážajú toto spojenie vedomostí

V tejto druhej časti tejto príručky je prezentovaný výskumný priemysel tohto projektu. Po prvé, Juliette Grossman (filozof a výskumný pracovník umeleckých praktík v sieti Pluralities University, Paríž) a diskutujem o tom, ako tento výskum pristupuje k pojmu umeleckých postupov ako formy sociálneho zásahu a produkcie vedomostí a ako sa to môže kombinovať s úlohou akademickej produkcie znalostí vo forme spoločnej formy. Po druhé, kriticky rozoberám pojmy polarizácie a depolarizácie, pretože sa bežne používajú a chápu. Nakoniec tvrdím, že na to, aby sme sa skutočne vysporiadali s „polarizáciou“, potrebujeme hrôzné umelecké a experimentálne metodiky. Nakoniec tretia a štvrtá časť ukazuje, ako sa výskum uskutočnil, čo vedie k prezentácii konečných výsledkov výskumu.

Timo Korstenbroek

Výskumník na univerzite VU Amsterdam, Katedra sociológie

Umelecké praktiky, rozprávania príbehov a spoločenské zmeny

Čo to znamená „skúmať“ sociálne angažovanú intervenciu založenú na umení, ako je projekt *Common Ground Dialogues* ? Táto otázka obsahuje viac dimenzií a uhlov, na ktoré treba odpovedať. Samozrejme, môžeme prakticky ukázať rôzne kroky uskutočnené v rámci tohto projektu, prostredníctvom ktorých sme sa ako vedci snažili zachytiť „čo sa stane“ počas rozprávania kruhu (STC) - a bez obáv, ukážeme to *will*. Môžeme tiež ukázať výsledky takéhoto úsilia a (samozrejme) to urobíme tiež. Ale predtým, ako to urobíte, je dobré stručne premýšľať o niektorých hlbších dimenziách a podskupinách týkajúcich sa vyššie uvedenej otázky.

Tieto podriadenia sú pravdepodobne o niečo filozofickejšie a zaoberajú sa prepojeniami medzi (1) umením, (2) (sociálnymi) vedami a (3) spoločnosťou a so sociálnymi otázkami súvisiacimi s tým, že sa umelci aj sociálni vedci zaoberajú. V tejto časti preto diskutujem o vzťahu medzi umeleckými, umeleckými projektmi všeobecne-a najmä týmto projektom založeným na rozprávaní-a sociálnymi zmenami. Okrem toho sa zaoberáme úlohou sociálneho vedeckého výskumu. Čo znamená *engaged research* a sľubuje a ako to súvisí s umeleckými priestormi tohto projektu?

Umelecké praktiky a spoločenské zmeny

Ako poznamenáva Elliot Eisner, umenie sa už dlho oslavuje pre svoju schopnosť evokovať emócie a inšpirovať kreativitu, ale jej potenciál ako nástroja na porozumenie a transformáciu spoločnosti sa často prehliada. Napriek tomu môže umelecké vyjadrenie okrem samotného potešenia zohrávať rozhodujúcu úlohu pri riešení nerovností a pretváraní spôsobu, akým vnímame naše sociálne svety. Art má vo svojom jadre jedinečnú schopnosť zameriavať sa na spoločenské nerovnováhy: môže zosilňovať hlasy a perspektívy, ktoré sú často okrajové, a napadajú systémy, ktoré podľa filozofie Jacquesa Rancièra robia určitých ľudí a nápady neviditeľné alebo nepočuteľné; Nerovnosť v dnešnom svete nie je len o zdrojoch, ale aj o tom, kto bude vidieť, počuť a uznať. Tým, že tieto prehliadané hlasy prinesú do verejnej sféry, umenie narúša zavedenú dynamiku energie a predefinuje to, čo sa považuje za dôležité.

Zároveň umenie robí viac ako len „odhalenie“ nespravodlivosti; Vytvára nové spôsoby poznania a porozumenia. Na rozdiel od tradičných metód, ktoré sa spoliehajú na logiku alebo údaje, umenie zapája naše zmysly. Núti nás vidieť, počuť a cítiť skúsenosti iných spôsobmi, ktoré emocionálne rezonujú. Táto zmyslová angažovanosť podporuje empatiu;

prekenujúce medzery medzi ľuďmi s rôznymi životmi a perspektívami. Prostredníctvom tohto procesu sa umenie stáva nástrojom spojenia a ponúka hlbšie ocenenie spoločného ľudstva.

Navyše, ako poznamenal básnik Audre Lorde, „poézia nie je luxus. Je to nevyhnutná nevyhnutnosť našej existencie. Vytvára kvalitu svetla, v rámci ktorého predpovedáme naše nádeje a sny k prežitiu a zmene, najprv v jazyku, potom do myšlienky, potom do hmatateľnejšej činnosti.“ „Lordeove slová zachytávajú podstatu toho, ako môžu umelecké vyjadrenie - či už poézia, maľovanie, hudba, film alebo divadlo - posilňujú jednotlivcov a komunity. Dáva hlas bez hlasu, čo im umožňuje pomenovať ich skúsenosti a transformovať ich na akciu.

Zatiaľ čo mnoho umeleckých výrobkov je jednoducho práve to: konečný produkt - objekt, niektorí umelci sa výslovne zameriavajú na vytváranie spoločenského vplyvu. V takýchto prípadoch *socially engaged art* nie je umenie o tvorbe objektu, ale o vytvorení spoločenských zmien sama osebe, ako tvrdí Lynn Sanders-Bustle. Namiesto vytvárania samostatných objektov, spoločensky angažovaní umelci navrhujú participatívne a kolaboratívne projekty, ktoré vyzývajú ľudí, aby preskúmali a spochybňovali hranice v rámci svojich sociálnych svetov. Tieto spoločensky angažované praktiky spájajú umenie, vedu a komunitu, čím vytvárajú priestory pre dialóg a nové spôsoby myslenia. Prostredníctvom tohto úsilia môže umenie napadnúť dominantné príbehy a povzbudiť reflexiu štruktúr, ktoré formujú naše životy.

Jedným z presvedčivých príkladov je Augusto Boal's *Theater of the Oppressed*. Táto participatívna divadelná metóda premieňa členov publika na aktívnych „hektorov SPEC T“ a vyzýva ich, aby sa priamo zapojili do vystúpení, ktoré sa zaoberajú problémami v reálnom svete. Divadlo sa stáva priestorom, v ktorom účastníci spájajú svoje osobné skúsenosti so širšou spoločenskou nerovnováhou a vzormi nespravodlivosti a nerovnosti. Preskúmaním týchto spojení nielen odrážajú rozdiely v štruktúrnom výkone, ale tiež experimentujú so stratégiami na ich riešenie ich spolupráce. Výskum týchto projektov ukazuje ich transformačný potenciál. Tieto iniciatívy často oscilujú medzi vytváraním bezpečných priestorov pre osobné rozprávanie príbehov a spájaním týchto príbehov s väčšími politickými, historickými a spoločenskými kontextmi, ktoré môžu tiež vytvárať napätie. Toto dvojité zameranie pomáha účastníkom odhaliť spoločné skúsenosti s útlakom a rozvíjať nové poznatky. V týchto priestoroch sú marginalizované znalosti nielen vyjadrené, ale spoluvytvára nové porozumenie, ktoré spochybňuje dominantné systémy a inšpirujú kolektívne akcie.

Stručne povedané, sila umeleckých výrobkov spočíva v jej schopnosti odhaliť, spájať a transformovať sa. Tým, že nás neviditeľné viditeľné a pozvanie, aby sme sa vcítili do ostatných, Art podporuje porozumenie a narušuje súčasný stav. Či už prostredníctvom individuálnych diel alebo kolektívneho úsilia, umelecké praktiky ponúkajú cesty, ako si predstaviť a vytvoriť spravodlivejší a spravodlivejší svet.

Rozprávanie ako umelecká prax

Rozprávanie príbehov je jedným z najúčinnjších spôsobov, ako zdôrazniť marginalizované perspektívy v participatívnych divadelných projektoch. Príbehy formujú to, ako vidíme seba aj ostatných, otvárajú dvere porozumeniu druhého, zatiaľ čo pretvárame naše predstavy na osobnej aj kolektívnej úrovni. Prostredníctvom príbehov nielenže získavame prehľad o skúsenostiach iných, ale tiež premýšľame o našej vlastnej identite, pretože ostatní môžu pôsobiť ako zrkadlá, ktoré nám pomáhajú spoznať sami seba. Preto príbehy nie sú len o zasielaní alebo prijímaní informácií - ide o kultiváciu empatie a rozšírenie našej kapacity spojiť sa s ľuďmi, ktorí žijú a premýšľajú inak ako nás.

V tomto projekte preto koncept *narrative imagination* (ako opísal Molly Andrews), preťo slúžil ako základ pre náš prístup k umeleckému rozprávaniu príbehov. Tento koncept zdôrazňuje prepojenie medzi príbehmi (naratívami) a tým, ako nám pomáhajú pri predstavovaní sveta (inak): ako to bolo, je a môže byť. Toto spojenie medzi rozprávaním príbehov a fantáziou zdôrazňuje transformačnú úlohu umeleckých praktík v spoločnosti. Vďaka tomu je umenie, vrátane rozprávania príbehov, ktoré je nevyhnutné na podporu porozumenia, empatie a angažovanosti v rôznych komunitách.

Okrem toho je potrebné oceniť príbehy za svoj potenciál pre to, čo bolo označené *world-making*. Svetová tvorba je tvorivý proces spolupráce, ktorý rozširuje hranice našej spoločnej reality tým, že vytvára priestor pre množstvo rozprávání, ktoré spolu znovu predstavujú sociálne svety, ktoré máme (a vytvárajú) spoločné. Svetová tvorba však súčasne vyžaduje kritický a reflexný postoj. Musíme klásť otázky ako: Kto zdieľa tento príbeh? Aké pozadie alebo okolnosti formujú ich perspektívu? Ako tento príbeh zosúladí alebo spochybňuje dominantný príbeh v priestore? Zahŕnutie koniec koncov, zahŕňa viac ako len zahrnutie rozdielu; Vyžaduje si to aktívne riešenie nerovnováhy moci a nerovnosti v rámci tohto rozdielu. Príslušné priestory musia byť starostlivo skonštruované, aby sa zabránilo posilňovaniu existujúcich hierarchií. Namiesto toho by mali aktívne spochybniť dominantné perspektívy a poskytnúť platformu, aby boli vypočuté marginalizované hlasy.

Cieľom tohto procesu je potom vytvárať príležitosti na predstavenie spoločenských a identitných spôsobmi, ktoré presahujú tradičné, úzke definície, ktoré živia (z) polarizácie. Rozprávanie príbehov, keď sa k nim zamyslene priblížili, má potenciál spochybniť existujúce nerovnosti, posilniť marginalizované identity a inšpirovať nové kolektívne príbehy, v ktorých sa štrukturálne hierarchie rozdielov znovu predstavujú a znovu sa prenášajú do nových kolektívnych príbehov, ktoré môžu niesť (viac) spoločnú pôdu.

(De-) polarizácia a hľadanie spoločných dôvodov

Takže teraz, keď máme všeobecnejšie chápanie sily spoločensky angažovaných umení založených praktík a výskumov-a spôsobov, ako sa tieto môžu kombinovať na riešenie spoločenských problémov, sa teraz obráťme na diskusiu o výslovne o centrálnom tvrdení, že projekt *Common Ground Dialogues* vytvára, konkrétne „spôsob, akým,, spôsoby rozprávania sa zapojenia performatívnych a vizuálnych prvkov má silný depolarizačný účinok na vyjadrovanie rôznych (politických)“. V tomto projekte sa výskum podieľal na tomto tvrdení tým, že priniesol sociologické znalosti o polarizácii a depolarizácii „stratégií“. Ako by sme mali pochopiť jav polarizácie vo vzťahu k tomuto projektu? A ako sa metodika CGD týka súčasných ľudových intervencií proti polarizácii? V tejto časti odpovedáme na tieto otázky, aby sme otvorili nové spôsoby myslenia, ktoré naznačujú, ako intervencie, ako je metodika CGD, môžu ponúknuť niekoľko jedinečných vlastností na riešenie spoločenskej polarizácie.

Vo väčšine definícií sa polarizácia vysvetľuje ako dynamika *us* verus *them*: vytvorenie konkrétneho *ingroups*, v ktorom sa členovia zbližujú a stávajú sa stále bližšie na jednej strane, a súčasná divergencia týchto skupín od seba smerom k viac a extrémnejšími polohami. Toto sa často tvrdí, že vedie k rozširovaniu rozdielov medzi rôznymi skupinami o politických a spoločenských morálnych otázkach a pozíciách. V posledných rokoch sme boli svedkami mnohých príkladov tejto dynamiky, ktoré boli uznané alebo označené ako *polarization*. Zamyslite sa, napríklad o vyhrievané diskusie a konflikty vznikajúce v krajinách po celom svete okolo nárastu hnutia antiracistov BLM, rastúce divergencie v pozíciách v „diskusii“ o klíme alebo rozširujúce sa spoločenské medzery vznikajúce z rastúcich „anti-vakcinácií“ sentimentov.

Rastúca polarita medzi rôznymi spoločenskými skupinami je často narušená, pretože sa predpokladá, že je nebezpečná pre zdravé fungovanie demokratických spoločností. Napríklad tvrdí, že polarizácia vytvára v spoločnosti klíny a konflikty, ktoré komplikuje demokratické rozhodovanie a narušuje inštitucionálnu dôveru. Okrem toho sa zdôraznilo, že polarizácia môže spôsobiť proces, ktorý sa nazýva *democratic backsliding*, v ktorom demagogickí politickí aktéri podnecujú a využívajú spoločenské rozdiely na ďalšie protidemokratické opatrenia a politiky.

Z tohto dôvodu sa polarizácia stala varovným signálom; Buzzword, ktorý dominuje každodenným diskurzom. Všetci o tom počujeme. Všetci o tom hovoríme. Všetci máme predstavu o tom, čo to znamená. Nie je preto žiadnym prekvapením, že ľudia *feel*, že polarizácia a sa v posledných rokoch zvýšila, hoci zistenia výskumu často naznačujú, že merané úrovne polarizácie nie sú vôbec vyššie ako v predchádzajúcich desaťročiach. Ten

Nárast „polarizačného diskurzu“ navyše sa odráža aj pri súčasnom výbuchu polarizačného výskumu. V tejto oblasti výskumu sa medzi rôznymi typmi polarizácie často rozlišujú. Na základe týchto rozlíšení sa niekedy tvrdí, že sa meria *ideological* alebo *issue polarization* (v ktorých sa meria ideologické postoje v určitých problémoch), ale že existuje určité výrazné zvýšenie toho, čo sa nazývalo polarizáciou, ktoré sa nazývajú *affective polarization* - polarizácia nie založená na nezrukoch týkajúcich sa problémov a lebo politik, ale v súvislosti s emocionálnymi a sociálnymi prípadmi.

Takýto výskum teda pomáha rozlišovať medzi rôznymi tvarmi a dynamikou polarizácie a súčasne vysvetľuje niektoré paradoxy, ktorým čelia vedci polarizácie. Napriek tomu, aj keď sa líši v zameraní a vysvetlení, väčšina (ak nie všetky) výskumné polarizácie sa líši od rovnakej paradigmy. To znamená: Polarizácia sa všeobecne charakterizuje ako divergenci a dvoch (alebo viac) skupín do stále extrémnejších polárnych opačných smerov (buď afektívne, ideologicky alebo oboje).

V tejto paradigme je preto viac či menej implicitná myšlienka miernej polohy: ústredným bodom, z ktorého sa tieto skupiny môžu líšiť do svojich príslušných polárnych opačných smerov. Koniec koncov, ak sa predpokladá, že existuje určité extrémne „stĺpy“, na ktoré sa a môžu skupiny pohybovať, musí existovať aj neutrálnejšia poloha, odkiaľ je tento pohyb možný v prvom rade, však? Táto paradigmatická predstava má nielen silné účinky na naše koncepčné chápanie polarizácie, ale následne aj na navrhované praktické spôsoby reagovania na prípady polarizácie, tzv. *depolarization strategies*.

Väčšina stratégií depolarizácie sa zameriava na zmiernenie závažnosti konfliktu. To sa dá urobiť rôznymi spôsobmi. Jedným z populárnych návrhov je napríklad zameranie sa na posilnenie hlasu (hlasov) s bydliskom v takzvanom miernom centre, zapojenia tichej väčšiny (pozri napríklad: model Brandsma), aby sa zabezpečila nuancia a neutralita ako protiváha polarizovaných extrémov. V iných prípadoch môže existovať väčšia ochota uľahčiť dialóg medzi extrémami. Tento dialóg je potom často procedurálny a racionálny charakter, založený na predpoklade, že vytvorenie priestoru, v ktorom je možné rovnako zdieľať stanoviská obidvoch skupín, je spôsob, ako sa zaoberať rozdielom a konfliktom (pre preskúmanie rôznych teoretických prístupov a praktických odpovedí na polarizáciu, pozri správu o rozdieloch a konfliktoch (pre preskúmanie rôznych teoretických prístupov a praktických odpovedí na polarizáciu).

Teraz tento výskum tvrdí, že v rámci vyššie uvedených porozumení (a reakcií na) polarizáciu existujú zhruba tri problémy alebo nedorozumenia, že pri riešení, keď sa budeme zaoberať, pomáhajú trochu prerábať nebezpečenstvá a výzvy polarizácie, čo zase pomáha zistiť, prečo umelecké praktiky (ako napríklad metodológia CGD) sú rozhodujúce pre výskumnú polarizáciu.

Po prvé, musíme sa položiť základnú otázku, či je polarizácia na začiatku dokonca deštruktívna, pretože sa zdá byť východiskovým bodom mnohých písaní o polarizácii. Je pravda, že mnohí autori polarizácie rozlišujú nežiaduce formy polarizácie od konštruktívnejších foriem polarizácie, ale väčšina myslenia sa stále odchyľuje od myšlienky, že „extrémna“ polarizácia je niečo deštruktívne, čo je potrebné vyriešiť. Navrhujeme prevrátiť tento spôsob myslenia úplne a začať s tým, že polarizácia *in essence* je niečo konštruktívne, a ešte viac ako to je životne dôležitá podmienka pre zdravú demokraciu.

Práca belgického politického filozofa Chantala Mouffe je tu poučná. Tvrdí, že agonistický konflikt je jadrom demokratického života, pretože vytvára arénu, v ktorej je možné počuť rôzne stanoviská a hlasy. „Polarizácia“ (zátvorky, pretože toto nie je slovo, ktoré sama používa) je preto nevyhnutná na zaradenie demokratických bojov na politickú agendu. Koniec koncov, bez povolenia polarizácie by nedošlo k žiadnym volebám, hnutiu v oblasti občianskych práv, priestoru pre emancipačné hnutia. Preto jedným z najväčších nebezpečenstiev demokratických spoločností, preto tvrdí Mouffe, je udržiavať normy liberálneho stredne ťažného centristického konsenzu, ktorý sa snaží upokojiť alebo ignorovať konflikty, pretože by to marginalizovalo potenciál legitímnych demokratických bojov o rovnosť. Demokracia sa preto v podstate týka (nájdanie spôsobov, ako vytvárať priestor pre konflikty a rozdiely, a nie (AB).

To však neznamená, že v niektorých prípadoch môže polarizácia skutočne deštruktívna. A to nás privádza k druhému číslu. Paradigma stále viac rozbiehajúcich extrémov opisuje tieto extrémne pozície v skôr neutrálnom vyjadrení. To isté možno povedať o väčšine depolarizačných stratégií, ktoré nevadí brať do úvahy skutočné nároky a rôzne hierarchické polohy „polarizovaných“ skupín. Inými slovami: ako problém to berie konflikt *in itself*, ale nezohľadňuje *nature of the conflict*. Polarizácia je vnímaná ako stret medzi dvoma extrémami, ale kto sú tieto extrémne a čo tvrdia alebo šampión, zostáva do značnej miery nevhodné. V tomto prístupe k polarizácii vládnu relativizmus a oboje strany, takže je takmer nemožné urobiť akýkoľvek morálny alebo normatívny úsudok o rôznych skupinách zapojených do polarizovaných diskusií.

Nie všetky polarizované pozície však môžu (a môžem dodať: musím) považovať za „rovnocenné“. Niektoré skupiny výslovne polarizujú na *exclude*, zatiaľ čo iné skupiny polarizujú, aby podporovali svoje demokratické zápasy pre *inclusion*. Odpovede na polarizáciu, tento výskum naznačuje, preto by sa preto mali začať s úvahou *the nature of the conflict* ako *conflict itself*. Pri uskutočňovaní takýchto pojmov Mouffe sú užitočné *antagonism* a *agonism*.

Antagonism označuje vzťah, v ktorom je druhý vnímaný ako nepriateľ - niekto, kto má byť vylúčený zo spoločnosti. Polarizačné polohy, ktoré zaujali antagonistický postoj, sú preto antidemokratické a deštruktívne, dalo by sa povedať. Sú to typy polarizácie, proti ktorej sa bojujú. *Agonism* však

popisuje vzťah, v ktorej je druhý vnímaný ako protivník, niekto, s kým môžete nesúhlasiť (s protichodným) vehementne, ale stále uznáva ako legitímneho (kontra) partnera v rámci demokratického procesu. Polarizačné polohy zaujatia agonistický postoj sa preto môžu považovať za konštruktívne. Toto sú legitímne demokratické zápasy uvedené vyššie. Na riešenie polarizácie si preto vyžaduje nepretržitú reflexiu o rôznych hierarchických pozíciách, ktoré ľudia zastávajú, a tvrdenia súvisiace s tým, ktoré uplatňujú, keď „polarizujú“.

To sa týka tretieho a konečného vydania, ktoré sa týka úlohy tzv. Mierneho alebo neutrálneho centra v polarizovanej dynamike. Tento problém je dvojprogový. Po prvé, v súlade s prácou Mouffe sa blíži, aby ohlasovali úlohu mierneho centra, ktorý má účinok odmietnutia akéhokoľvek legitímneho demokratického boja za rovnosť, ktorý sa považuje za „príliš radikálny“. Po druhé, celá predstava predpokladanej miernej alebo neutrálnej polohy je mýtus na začiatok. To, čo sa v ktorejkoľvek danej spoločnosti považuje za „neutrálne“ alebo „normálne“, sa vo všeobecnosti hovorí iba o produkte hegemonických kultúrnych noriem, ktoré majú za následok vytvorenie určitých pozícií *appear as if* neutrálne, zatiaľ čo medzi mnohými je to skutočne iba jedna (aj keď dominantná) pozícia. Posilnenie mierneho centra by preto iba posilnilo dominanciu normatívneho centra, čo by znamenalo udržiavať hierarchickú nerovnováhu žaloby.

Aký je tu teda skutočne problém? V stávke pre spoločnosť, keď hovoríme o „riešení polarizácie“, je v podstate prítomnosť (1) priestoru pre skutočný agonistický rozdiel, v ktorom (2) normalizované hierarchie moci možno spochybňovať, odrážať a dohodnúť sa, aby (3) predstavili nové príbehy nad rámec bežných alebo hegemonických. Preto veríme, že umelcké a spoločensky angažované praktiky a metodiky nie sú iba doplnkom, ale v skutočnosti ústredným prvkom výskumu polarizácie.

To znamená, že hlavnou výzvou pri riešení polarizácie nie je *solve* (alebo zmierniť) konflikt alebo napätie prostredníctvom racionálneho vyjednávania pomocou zavedených režímov jazyka, dialógu a zdôvodnenia. Skôr potrebujeme zúfalé sociálne zásahy, v ktorých môže kreativita experimentovať s vytváraním nových priestorov pre skutočný rozdiel a agonistické napätie, v ktorom je možné uznať, spochybniť a znovu sa predstaviť za grantované sociálne vzorce a hierarchie. Preskúmať, aké nové spojenia sú latentné, ale možné (a možno nie je možné).

Na experimentovanie, Marres, Guggenheim a Wilkie píš, znamená „zviditeľniť, počutelné a hmatateľné kolektívne procesy a problémy, ktoré by inak boli neviditeľné“. Toto sa úzko súvisí s dôležitosťou fantázie s cieľom zostaviť nové znalosti - obsahujúce nové naratívne horizonty - o spoločenských javoch, ako je polarizácia. Ako Harold Garfinkel skvele poznamenal, musíme vykonať experimenty ako „pomôcky na našu pomalú fantáziu“. Metodikou *Common Ground Dialogues* veríme, že je sľubným príkladom kreatívneho v (ter) v (ter), ktorý spája umenie a vedu, v ktorej takéto experimentovanie

a predstavivosť sa môže vyskytnúť na riešenie srdca problémov, ktoré predstavuje „polarizácia“.

Cieľom týchto experimentálnych zásahov je v konečnom dôsledku, že vytvára spojenia na prieč rozdielmi, ktoré slúžia na upokojenie nebezpečenstiev, ktoré predstavujú vylučovacie (antagonistické) formy polarizácie. Robí to však prostredníctvom spôsobov, ako sa posúvajú za súčasné diskurzívne rámce, namiesto toho si predstavujú nové svety. Táto predstavivosť nových svetov nám umožňuje prekročiť to, čo sociológ Arlie Hochschild nazval *empathy walls*: neviditeľné steny medzi nami, ktoré nás bránia v porozumení. Hľadaním nových naratívnych fantázií sa môžeme presunúť (alebo sa pozrieť) cez naše empatiové steny, aby sme začali porozumieť rôznym pozíciám, ktoré sme uvažovali, a odtiaľ začne objavovať (nové) spoločné dôvody.

Vstup do kruhu: O výskume spoločných pozemných dialógov

Zatiaľ čo vyššie uvedený rámec pre polarizáciu je niečo, čo závisí od akademicky vyrábaných vedomostí, človek by bol v poriadku, keď si myslel, že tieto poznatky sú formované iba teoreticky. Ako už bolo spomenuté, v tomto projekte sa umelecká a vedecká znalosť často týkala ruka v ruke. Okrem toho, zatiaľ čo výskum sa snažil pochopiť, čo sa deje, vedomosti boli často budované v spolupráci medzi účastníkmi, umelcami a výskumníkmi. Mnóhé z teoretických poznatkov (ako napríklad tie o polarizácii, ako je uvedené vyššie), sa preto nie sú iba (In-) tvorené teóriou *a priori*, ale formované zhromaždenými skúsenosťami a znalosťami vytvorenými počas rozprávajúcich kruhov. Aby sa toto tvrdenie zdôvodnilo, táto časť stručne načrtáva spôsoby, akými sa výskum uskutočňoval.

Výskum takto pozostával z niekoľkých úrovní. Na prvej a najdôležitejšej úrovni sa výskum týkal merania vplyvu. Zjednodušene povedané, pokúsil sa odpovedať na otázku: Aký je (depolarizačný) účinok metodiky spoločných pozemných dialógov na účastníkov rozprávania kruhov? Táto predstava (merania) vplyvu je náročná, najmä pri riešení umeleckých metód, ktoré závisia od zážitkového vplyvu, ktorý je ťažké (ak nie nemožné). Preto táto prvá úroveň výskumu vyžadovala kvalitatívne výskumné metódy, aby sa pokúsila získať pohľad na túto zážitkovú ríšu: Čo je to, čo ľudia zažívajú počas kruhu rozprávania príbehov a ako, prečo a kedy (alebo nemajú) zažívajú spoločné dôvody?

Zároveň výskum tiež presahoval tento priamy spôsob štúdia vplyvu. Ako kedysi poznal filozof a sociológ Theodor Adorno, umelecké skúsenosti (So: zážitkový účinok, ktorý má umenie na svoje publikum), vznikajú v konfrontácii s umeleckým objektom: účinok tejto konfrontácie je preto iba konečným prínosom, zatiaľ čo za týmto výsledkom sa stále skrýva svet. Art Sociology, ako to Adorno nazýva, by sa mala zamerať nielen na meranie výsledkov konfrontácií s umeleckým objektom, ale aj na pochopenie sveta, ktorý sa skrýva (alebo skôr) tejto konfrontácie. To znamená aj analyzovať samotný umelecký objekt a, zásadne, analyzovať a zamyslieť sa nad štrukturálnymi a kontextovými dimenziami, ktoré ovplyvňujú vnímanie publika a zapojenie sa do umeleckého objektu.

Teraz, úplne odlišné od Adorného pojmu umenia ako objekt (zakorenené v jeho analýze a ocenení vysoko modernistického umenia), spoločná metodika pozemných dialógov predstavuje to, čo autori ako Karin Hannes a Lynn Sanders-Bustle opísali ako *socially engaged art*, že „zameriava sa na *making of social change*, nie vytvorenie objektu“ (pozri Lynn). Avšak pre tento výskum je návrh Adorna nielen zamerať sa na účinky, koncový výsledok umeleckého zážitku, ale aj na *the world behind it* je hlavným princípom. Ako taký, okrem „merania“ účinkov, ktoré opísali účastníci, sa výskum na druhej úrovni zaoberal aj opisom a analýzou sveta, ktorý bol vytvorený v umeleckej praxi a prostredníctvom umeleckej praxe: aký druh „sveta“ sa vytvára počas rozprávania kruhu a ako by to mohlo ovplyvniť spôsob, akým sa účastníci prežívajú tu? Okrem toho je to zásadná súčasť výskumu *socially contextualizing* skúsenosti účastníkov. To znamenalo použitie kritických sociologických znalostí ako kritickej šošovky na analýzu a reflexiu.

Koniec koncov, príbehy zdieľané a skúsenosti zhromaždené počas rozprávania kruhu (v ktorom účastníci figúry v osobnom aj fiktívnom svete) vždy vznikajú *from somewhere*. Naše polohy, naše vedomosti, naše príbehy a predstavy sú teda vždy *situated*. A nie je (dúfajme) žiadnym tajomstvom, že niektoré skúsenosti, znalosti a príbehy sú zakorenené v pozíciách relatívnych privilégií a iné v pozícii marginalizácie alebo útlaku. Tieto polohy - a sociálne štruktúry ovplyvňujúce tieto polohy - preto záleží na tom, ako vnímame naše vlastné príbehy a príbehy ostatných. Tieto hierarchické rozdiely, ako už bolo uvedené, sú časťou v samom jadre „polarizovaných“ diskusií. Akýkoľvek spoločný dôvod je preto tiež kolektívnym produktom (opätovného) vyjednávania a (re) fantázie tohto rozdielu. Z tohto dôvodu je nevyhnutné nielen študovať okamžité účinky kruhov rozprávacích kruhov na účastníkov, ale tiež ich spájať s každodennými skúsenosťami účastníkov, aby ste spojili zážitok z kruhu rozprávania príbehov so sociologickou realitou mimo jeho umeleckého prostredia, ktoré tak bolo druhým problémom výskumu.

Aby sme to vyjasnili: vzhľadom na to, že my, ako vedci (ale to platí aj pre sprostredkovateľov), sme boli tiež veľmi súčasťou vedomostí, ktoré sa vytvorili počas *Storytelling Circles*, to tiež znamená, že v tomto procese nie sme „neutrálnymi aktérmi“. Rovnako ako účastníci, aj výskumný pracovník tiež prináša svoje vlastné názory na stôl na základe ich vlastných sociálnych pozícií, histórie a kultúrneho a geografického kontextu. Vzhľadom na a belosť dvoch hlavných výskumných pracovníkov v tomto projekte (vrátane mňa) a väčšie nové biele prostredie, v ktorých došlo k väčšine kruhov, to znamenalo úvahy o našich vlastných privilégiách a slepých miestach, čím sa takto akceptovalo nepohodlie, ktoré by sa niekedy mohli počas procesu vyskytnúť.

Nakoniec, na tretej úrovni, výskum ako konkrétna spolupráca s umeleckou vedou bola tiež o vytváraní nových znalostí a jazyka mimo (alebo medzi nimi) svetmi umenia a vedy. To znamená: Kombináciou umeleckých (často zmyslových), experimentálnych a prieskumných procesov metódy, s kritickým sociologickým myslením a kvalitatívnym výskumným metódami, tento projekt získal nielen vhlád do spôsobov, ako môže umelecká sociálna intervencia, ako napríklad spoločné pozemné dialógy, ktoré môžu (potenciálne) spustiť na spustenie polizácie a na spustení políra s.

Metódy zberu a analýzy údajov

Najvyšší čas na to, aby bol všetko trochu konkrétnejší a praktickejší! Ako sa uskutočnil výskum *exactly*? Na splnenie cieľov výskumu (na všetkých úrovniach) sa použila kombinácia dvoch (kvalitatívnych) výskumných metód: pozorovanie účastníkov a reflexné rozhovory a skupinové úvahy. Pre každú z týchto metód ukážeme, ako a aké údaje boli zhromaždené, predtým, ako ukážeme spôsob, ako boli tieto údaje analyzované, aby sa našli odpovede na otázky položené v tomto výskume.

Pozorovanie účastníkov

Prvá metóda zberu údajov pozostávala z pozorovania účastníkov. To znamenalo, že počas 6 rozprávajúcich kruhov bol výskumný pracovník z výskumného tímu VU prítomný počas celého workshopu, aby sa zúčastnil (časti) kruhu a sledoval tento proces. Účasť na kruhoch bola dôležitá, pretože zažívaním toho, čo sa stalo počas dielne - by mohlo byť súčasťou dynamiky - mohlo by to vzniknúť intímne porozumenie procesu. Ako som už spomenul v úvode, to ma viedlo k tomu, aby som často chodil na vytvorenie vlastných pamäťových máp a obýval rôzne postavy počas fiktívneho rozprávania príbehov.

Dalo by sa povedať, že tento prístup je obzvlášť dôležitý pri výskume praktík založených na umení, kde (zmyslová) skúsenosť je neoddeliteľnou súčasťou „predmetu“ štúdia. Okrem toho tento prístup tiež vytvoril výskumné prostredie, v ktorom bol výskumný pracovník v úzkom spojení so zvyškom účastníkov (dokonca sa stal samotným účastníkom), ktoré vytvorilo hlbkové chápanie z viacerých perspektív a skúseností počas dňa.

Teraz je dôležité pripomenúť, že účasťou na umeleckých praktikách sa vedci stávajú súčasťou vedomostí, ktoré sa tu vytvárajú. Ako účastník tohto procesu niekedy ostatní účastníci zasnúbili s mojimi príbehmi, rovnako ako som sa s nimi zaoberal. Výhodou je to, že to vyvoláva (do určitej miery) existujúcich hierarchií výskumných pracovníkov v oblasti výroby znalostí. Okrem toho to znamená, že moje pozorovania opisujú svet, ktorý som mal aktívnu úlohu pri vytváraní. To znamená, že som tiež zaobchádzal so mnou a so svojimi vlastnými skúsenosťami ako so zdrojom údajov, ktoré sa majú študovať; Neodporúča sa používať svoje vlastné skúsenosti a interakcie ako zdroj na zodpovedanie otázok, ktoré tento výskum položil.

Zatiaľ čo pozorovacie poznámky boli dôležitým zdrojom materiálu pre výskum, zaznamenali sa a prepisovali sa aj prvky kruhov, takže ich výskumní pracovníci mohli neskôr prehodnotiť ako údaje pre výskum. Tabuľka 1 uvádza prehľad všetkých zhromaždených dátových materiálov a použitých na výskum z rôznych kruhov rozprávacích kruhov. Je dôležité poznamenať, že hoci sa výskum zameriava na potenciálnu úlohu metodiky CGD pri riešení polarizácie, vo väčšine kruhov účastníci nestáli v konflikte k sebe. Vo všetkých kruhoch však boli vždy (moci) rozdiely alebo napätie, ktoré vznikli počas zdieľania príbehov medzi účastníkmi, ktoré sú často v jadre polarizovanej dynamiky. Mechanizmy a podmienky na vytváranie spoločných dôvodov, ktoré sa zistili prostredníctvom výskumu (pozri nižšie), sa preto môžu považovať za spôsoby riešenia tohto rozdielu, ktoré môžu byť poučné aj v (viac) konfliktných kontextoch.

Table 1. Overview of different Storytelling Circles and the material gathered at each workshop

Location STC	Theme STC	Material gathered from STC
Amsterdam (NL)	Pilot study: A diverse group of artists and people interested in the methodology trying out the program for the first time	· Observational notes · Audio recording + transcript fictional storytelling
Budapest (HU)	Diversity and inclusion: A diverse group of people of migrant and refugee backgrounds from a.o. Syria, Tunisia, Iraq, Brazil and Myanmar defining the notion of 'home' in Hungary. Participants shared experiences of fighting power structures and strategies of resilience	· Observational notes · Audio recording + transcript Words beyond words (WBW) · Audio recording + transcript fictional storytelling

Delft (NL)	Unprocessed past in the way of a Shared Future: Participants explored how the colonial and slavery past manifests in the present of the Netherlands. In search of a common ground, a shared past that can be the fundament of a shared future.	· Observational notes · Audio recording memory maps · Audio recording + transcript Words beyond words (WBW) · Audio recording + transcript fictional storytelling
Paris (FR)	Trainer to trainer workshop: Together with a group of participants working in the field of artistic intervention and storytelling. Three-day long program containing many reflective moments. The intensive and extensive nature of this workshop created some interesting points during which both sameness and difference could be experienced	· Observational notes · Audio recording memory maps · Audio recording + transcript Words beyond words (WBW) · Audio recording + transcript fictional storytelling · Audio recording group reflection
Amsterdam (NL)	General workshop open to people interested in the methodology (from within the networks of SPACE and VU University Amsterdam) at Tolhuistuin, Amsterdam	· Observational notes · Audio recording + transcript fictional storytelling
Budapest (HU)*	Trainer to trainer workshop	· Audio recording + (translated) transcript fictional storytelling
Pilis (HU)*	Discussing institutional racism: In this small town, systemic racism manifests in serious ways as these groups live together generationally but do not interact. The workshop brought the parties together and created a common ground for further exchange.	· Audio recording + (translated) transcript fictional storytelling · Audio recording + (translated) transcript reflection
Nitra (SK)	General workshop open to people interested in the methodology during International Theatre Festival Divadelná Nitra	· Observational notes · Audio recording memory maps · Audio recording + transcript fictional storytelling
Nitra (SK)*	Equity: Storytelling circles between staff and clients at a women's detention centre to explore common ground. Although the program was adapted to the protocol of the penitentiary institution, it provided a shared experience that allowed participants to interact in different ways and show the human face of the institution	· Audio recording + (translated) transcript memory map

Nitra (SK)*	General workshop	Audio recording + (translated) transcript memory map
-------------	------------------	--

*VU Researcher not present as participant observer due to language constraints

Reflexné rozhovory a skupinová konverzácia

Okrem pozorovania účastníkov počas rozprávania kruhov sa uskutočnilo niekoľko reflexných rozhovorov a skupinových rozhovorov s účastníkmi. Rozhovory boli dôležitým doplnkom materiálu zhromaždeného počas kruhov. Zatiaľ čo materiál zo samotných kruhov pomáha opisovať, dekonštruovať a interpretovať, čo sa stalo, rozhovory tiež ukazujú, ako hoci ostatní účastníci zažili a čo z toho vzali.

Všetky rozhovory sa konali mesiace po rozprávaní kruhu, aby sa zistilo, ktoré časti zážitku u skutočne zasekli s respondentmi. Prvou otázkou by preto bolo vždy, aby respondenti prešli cez svoju pamiatku dňa (denne) dielne: Čo si pamätali? Čo im vynikalo? Rozhovory a ako také neboli štruktúrované ako dotazník, ale používali sa hlavne ako nástroj na zamyslenie sa nad skúsenosťami účastníkov, aby zistili, na čom záleží *to them*, a na dekonštrukciu spôsobov, akými neboli spoločné dôvody alebo neboli skúsenosti. Je dôležité, že počas týchto rozhovorov sme sa tiež zamerali na to, ako štruktúrne situované skúsenosti účastníkov ovplyvnili ich skúsenosti počas seminára.

- Celkovo 15 rozhovorov s jednotlivými jednotlivými rozhovormi uskutočnil hlavný výskumný pracovník s účastníkmi zo 4 zo 5 workshopov, na ktorých bol tento výskumný pracovník prítomný sám. Z týchto rozhovorov sa jeden uskutočnil osobne, zatiaľ čo 13 rozhovorov sa uskutočnilo digitálne prostredníctvom videozáznamu. Tieto rozhovory sa uskutočnili v holandčine alebo angličtine (hoci jeden rozhovor sa nakoniec stal hybridom medzi angličtinou a francúzštinou). Jeden rozhovor sa navyše uskutočnil v písomnej podobe pomocou prekladacieho softvéru z dôvodu jazykových prekážok. Z týchto rozhovorov boli všetky rozhovory okrem jedného zaznamenané a prepisované z vukom, aby sa dali analyzovať. Jeden rozhovor nebol zaznamenaný; Počas tohto rozhovoru vzal anketár poznámky.

- Okrem toho, aby sa zamysleli nad rozprávajúcimi kruhmi v Budapešti a Pilis, bolo usporiadané digitálna reflexná relácia o pár týždňov po tom, čo sa tento kruh uskutočnil spolu s účastníkmi, ktorí boli prítomní v tomto kruhu. Toto zasadnutie bolo zaznamenané a prepisované s cieľom poskytnúť výskumnému tímu (ktorý nebol prítomný na týchto seminároch) s niektorými poznatkami o tom, čo sa stalo v týchto rozprávkových kruhoch a zamyslieť sa nad (potenciálnym) vplyvom na komunitu

- Nakoniec sa zorganizovalo reflexné stretnutie s tromi účastníkmi (a spolupracovníkmi) kruhu rozprávania v Delft, aby sa zamysleli nad skúsenosťami účastníkov a vyhodnotili proces seminára.

Analýza údajov

Ďalším krokom bol potom analýza materiálu; Aby sme to pochopili, a pokúsiť sa odpovedať, akým spôsobom sa spoločná metodika pozemných dialógov fungovala ako intervenčná stratégia proti polarizácii (ako je definované vyššie). Ale kde začať? Analýza zhruba nasledovala tri kroky, ktoré sa vzájomne informovali.

- Observačné polnéNoty a nahrávky a prepisy STC boli prečítané a prehodnotené. V prepisoch som zdôraznil časti, ktoré som považoval za zvlášť zaujímavé, pričom som pridával poznámky a komentáre k týmto zvýrazneným segmentom. V tejto fáze som sa pokúsil „opätovne vylepšiť“ kruh rozprávačov, aby som zistil, či sa zhoduje s mojimi pôvodnými poľami a zážitkami. Počas toho som sa osobitne sústredil na nájdenie momentov, v ktorých bol rozdiel, vyjednávany alebo skúsený, akýmkoľvek možným spôsobom (pozri nižšie).

- Rozhovory boli analyzované rigidnejším spôsobom pomocou kvalitatívneho softvéru na analýzu údajov (Atlas.ti). Cieľom bolo pozrieť sa na príbehy o tom, ako a kedy neboli účastníci zažívaní alebo ich nezažili. A ak to tak bolo alebo nebolo možné zistiť, prečo. Softvér som použil na „kódovanie“ prepisov vety podľa vety. Začal som pomocou a

Skôr otvorený prístup, ktorý vytvára veľa rôznych kódov. Postupne som sa snažil vytvoriť určitú objednávku zlúčením kódov dohromady a vytvorením vzorov. Údaje nakoniec ukázali rôzne spôsoby, ako účastníci pochopili a skúsili spoločné dôvody. Okrem toho by sa mohli rozoznať rôzne *mechanisms and conditions*, ktoré sa javili ako predpoklady vytvorenia týchto spoločných dôvodov.

Výsledky: Mechanizmy a podmienky, ktoré vytvárajú spoločné dôvody

Ako, kedy a prečo účastníci kruhov rozprávania príbehov zažili spoločné dôvody? Čo to pre nich znamenalo? A možno tam boli chvíle, v ktorých nemali pocit, že dosiahnutie spoločného dôvodu bolo možné? Tieto

boli otázky, ktoré viedli empirickú analýzu materiálu. Pri prezentácii výsledkov pracujeme dozadu: Počnúc ukazovaním toho, ako a kedy vznikli spoločné dôvody počas kruhov a odtiaľto diskutujte o mechanizmoch a podmienkach, ktoré umožňujú tieto spoločné dôvody. Pri prezentácii údajov sa na podporu zistení prezentujú citáty prevzaté z rozhovorov, ako aj príbehy a príklady z kruhov.

Spoločné dôvody: medzi rozdielmi a rovnakosťou

“It’s an evolving group. It’s loose as sand [at first], but eventually you leave the day with a sort of, yea, a sort of mind set. And that lasts maybe two, or three days. But (...) a sort of, yea, vulnerability I would say, develops – and that you dare to speak about that. Spontaneously, memories pop up and you make the choice: am I going to tell this? And in that moment I think, there you find the dynamics – the group dynamics; that you notice that someone else is thinking, reflecting: remembering. And that that connects to the rest of the group” (Participant STC Delft, the Netherlands)

Citácia vyššie z rozhovoru s účastníkom Delft Storytelling Circle celkom úhladne zachytáva napätie, ktoré sa zdá, že pojem spoločného dôvodu v tomto projekte sa pohybuje. Na jednej strane *there is a difference*. Účastník to okamžite uznáva: skupina účastníkov kruhu je „voľná ako piesok“; Všetci sú rôznymi jednotlivcami - možno toho nie je veľa spoločného. Ale pri zdieľaní príbehov sa niečo vyvíja, zraniteľnosť, ktorú tento účastník nazýva. Zdieľanie príbehov, spomienky na ostatných a seba samých otvára malé dvere a brány do spomienok, o ktorých sa dá rozhodnúť zdieľať. A tento akt zdieľania „spája nás so zvyškom skupiny“. Inými slovami, uznaním, že na jednej úrovni sme vo svojej podstate odlišní, a zároveň zároveň uznávame rovnakosť v našich príbehoch a spomienkach, ktoré sme spojili; Nájdeme spoločné dôvody.

Tento typ spoločnej pôdy silne pripomína to, čo Hannah Arendt nazýva ľudským stavom *plurality*, ktorý zahŕňa dialektické napätie medzi našou rovnosťou a rozlišovacími spôsobmi ľudí. Zdieľame príbehy *because we are distinct*; aby sme sa urobili pochopiteľným. Napriek tomu sme tiež *equal*, pretože ak by sme to neboli, nemalo by to vôbec zmysel komunikovať, pretože druhý by nás nikdy nerozumel. Rozprávanie je vždy zviazané v tejto zložitej rovnováhe medzi rozdielom a rovnakosťou, niečo, čo tiež odrážal jeden účastník

Rozprávajúci sa kruh v Budapešti, ktorý to zdieľal: *“One interesting thing for me was even though we are very far apart, we have very common stories”* (účastník STC Budapešť, Maďarsko). Podobným spôsobom ďalší účastník poznamenal: *“I realized how different can be way to school for everybody, not only surroundings, traffic, buildings, but also feelings. Some part of others’ way was similar to mine and some different. Some feelings of others were same and some different.”*, neskôr spomenula, že pocítila *“all of us, we have something in common, it doesn’t matter how different we are. We are people, human beings, and it is very important to look for our similarities.”* (účastníka STC nitra, Slovensko)

Spoločnou pôdou je preto vždy priestor, v ktorom sa toto vyjednávanie - vyváženie - medzi rovnakosťou a rozdielom. V istom zmysle sú tieto medzi priestormi medzery medzi tým, čo Arlie Hochschild opisuje ako *empathy walls*-neviditeľné steny, ktoré nám bránia v porozumení. V tomto medzistránke sa ľudia z rôznych pozícií (skúste) odchádzajú zozadu za svoju vlastnú stenu, aby sa stretli s druhým, aby sa pokúsili zistiť, ako vyzerá svet na svojej strane steny- aby sa pokúsili cítiť cestu do svojho života.

Spoločné dôvody sa preto dajú opísať ako *interspaces* medzi oboma *sameness and otherness*, v ktorých si ľudia vyžadujú čas na zdieľanie a počúvanie príbehov druhých; umožnenie oneskorenia v ich myslení a posudzovaní; Vytváranie úvah o pozíciách seba a iných, čo skutočne vytvára určitú zraniteľnosť.

Je dôležité si uvedomiť, že toto vyjednávanie o rovnakosti a rozdieloch sa môže objaviť v rôznych tvaroch. Aj keď to môže byť celkom harmonické hľadanie toho, čo je zdieľané (pozri príklad v rámčeku 1), môže byť tiež lemovaný napätím (pozri príklad v rámčeku 2). Trochu paradoxne, preto spoločné dôvody teda nie sú o absencii konfliktu alebo dokonca o vytvorení *sameness* (toho, čo majú ľudia spoločné), ale o vytvorení priestoru, v ktorom je možné oznámiť *difference*, aby sa vytvoril *common understanding of our otherness*.

Mechanizmy: dom, ktorý uľahčuje

Ako už bolo spomenuté, pracujeme dozadu pri diskusii o výsledkoch. Spoločnou pôdou je požadovaný koncový rozvoj. Ako už ukazuje posledný odsek v rámčeku 2, nikdy nie je zárukou, že tento výsledok je úplne dosiahnutý. Tento výskum preto zistil určité mechanizmy, prostredníctvom ktorých sa vytvárajú spoločné dôvody, aby sa človek pomohol premýšľať o tom, čo „funguje“ pri vytváraní spoločných dôvodov. Tieto mechanizmy by sa nemali izolovať; Všetci spolupracujú. Mechanizmy sa preto dajú chápať ako konštrukcia, prostredníctvom ktorej môžu existovať spoločné dôvody: dom uľahčujúci spoločné

zem. Na obrázku 1 Venn-diagram ukazuje rôzne mechanizmy, ktoré boli rozoznávané po zorovaní a rozhovormi. Na rozdelenie rôznych mechanizmov som použil tri centrálné časti rozprávania kruhu. Napriek tomu si uvedomte, že ide o abstrakciu a že mechanizmy sa môžu objaviť vo všetkých prvkoch rozprávania kruhu. Tento diagram preto môže ponúknuť užitočný nástroj pre každého, kto má záujem zorganizovať svoj vlastný (verzia) rozprávací kruh. Na objasnenie diagramu nasledujúce tri oddiely stručne vysvetlí každý mechanizmus.

Mechanizmus 1: Kŕmenie naratívnej fantázie

“There is one activity that stuck to my mind. It’s the memory lane (...) Because, you know (...) listening to other people, to their memory lane, we got to know everything of them, not only how they got to school, but also the political situation, social-economic situation, the environmental aspects as well, everything” (Participant STC Budapest, Hungary)

“[Sharing memories] I think it helps to build a common ground in the sense that we realize the obvious thing that we were all children at one point our life. It’s a simple idea, but it helps to see a human and not just talking heads and ideas, intellectual thought, and all that brainy stuff. So it helps to build empathy towards each other” (Participant STC Paris, France)

“What struck me on the route from and to school is (...) almost everyone, except for a Syrian man who was present, that is was all quite similar. And also for a man from Suriname it was a little bit different. Which makes sense, because they came here from a totally different environment. But still, what I found striking was that there was also an understanding and empathy for their stories” (Participant STC Delft, the Netherlands)

Prvá sada mechanizmov sa týka **narrative imagination**. Týka sa to myšlienky, že príbehy, ktoré hovoríme, a spôsoby, akými si predstavujeme svet (jeho minulosť, súčasnosť a jeho futures), sú úzko spojené. Citácie predovšetkým ilustrujú toto spojenie. Ukazujú, že pre účastníkov príbehy, ktoré sa zdieľajú na pamäťových trasách, pomáhajú poznať a spoznať druhú - predstavte si, ako sú ich životy odlišné a podobné vlastným. Tvrdia, že to vytvára empatiu. Táto forma empatie prirovnáva to, čo sociálni psychológovia nazývajú **perspective taking** (alebo kognitívna empatia), ktorá sa tvrdí, že je účinná pri pôsobení proti konfliktom.

V týchto vysvetleniach sa naratívna fantázia zameriava na počúvanie príbehov a na účinky, ktoré majú na vytváranie empatie a porozumenia medzi

tí, ktorí počúvajú. Zdá sa, že smer fantázie tak prúdi zo seba do iných. Ale príbehy ostatných majú tiež vplyv na seba. V súlade s tým, čo filozof Emmanuel Levinas navrhol v ostróm kontraste s tradíciami západnej filozofie, ktorá sa sústreďuje na seba ako hlavný predmet, keď vedel, že ja začína poznaním *Other*. Ako píše Molly Andrews: „Aby sme sa poznali, musíme poznať ostatných, ktorí pôsobia ako zrkadlo, v ktorom sa vidíme“. Aj keď sa môže stať, že táto konfrontácia s druhou prispieva k uznaniu rozdielov, v rámci rozprávacích kruhov sa stáva tiež, že účastníci (niekedy neočakávane) môžu odrážať zážitky obsiahnuté v príbehoch ostatných do ich vlastného života, ako ukazuje citácia nižšie.

There was one story, of a man who told of himself as a boy, with a schoolteacher. And, I don't know, that really touched me. (...). He got rejected, (...) and that touched me, because that is something that I relate to and react to strongly" (Participant STC Delft, the Netherlands)

Nie je to len počúvanie, ale aj zdieľanie osobných príbehov, ktoré ovplyvňujú seba. Tým, že účastníci povedali osobné príbehy, majú pocit, že sú počutí a uznávaní. A to môže byť obzvlášť dôležité pri riešení príbehov a spomienok, ktoré sú (príliš) často marginalizované alebo umlčané. Ešte viac: Rozprávanie príbehov môže byť tiež spôsob, ako (opätovné) nárokovat kontrolu nad svojimi spomienkami. Zatiaľ čo niekedy môžu byť spomienky negatívne kvôli traumatickému historickému vývoju alebo dominantným spoločenským diskurzom marginalizácie určitých spomienok, spomienka na osobné spomienky môže ponúknuť príležitosti na vytvorenie kontraprodič proti týmto negatívnejším obrazom. To sa týka o najmä jedného respondenta, ktorý to zdieľal:

*"I don't have a very good memory, a nice memory, when I was young. But there are still some moments in my childhood that can provide me some positive reflections, and this is one of the things that I hope or I think it's very important for me to remember how everyday where I went to the school, because in that, you know, still, when I gather with my friends from where we were in school at that times, you know, you remember some moments of that time when it's not just a road to arrive at the school, but during the road, and, you know, the many things happening, and facing many situations, many good, you know, you have generally a good memory of that moment. **That's why it's so important. You know, (...) the whole situation that I expressed at that time, this moment, some parts have positive memory for me, and this is what I remember then, yea, it was impressive**". (Participant STC Budapest, Hungary)*

Mechanizmus 2: Vkladanie príbehov

Druhý súbor mechanizmov zahŕňa vloženie príbehov účastníkov do spoločenských a historických kontextov. Inými slovami: odhaliť *situatedness* rozprávania a priviesť moc (rozdíly) do pohľadu. To je niečo, čo sa odohráva počas tvorby a zdieľania pamäťových trás, ako aj písacích cvičení a reflexie, ktoré sa odohrávajú v časti *Words Beyond Words* (pozri časť 5.4. V časti I tejto príručky). V tejto poslednej časti kruhu rozprávania príbehov sa od účastníkov vyžaduje, aby napísali o prepojení medzi pojmi pamäti a histórie, pamiatok a o pojmoch útlaku a privilégií (pozri príklady v oddiele 5.4. Časti 1 tejto príručky). Zatiaľ čo počas pamäťových zájazdov účastníci zdieľajú osobné spomienky a príbehy, v ktorých sa táto situácia javí tichejšie, počas *Words Beyond Words* sú účastníci výslovne nútení nadviazať spojenie medzi minulosťou a súčasnosťou (a budúcnosťou) a medzi osobami a štruktúrami. Preto sa vytvárajú spojenia medzi súkromnými príbehmi a spomienkami účastníkov a väčšími históriou a sociálnymi štruktúrami, ktoré si objednávajú naše sociálne svety. Zoberme si napríklad tento výňatok, ktorý zdieľal jeden z účastníkov v Parížskom rozprávacíom kruhu počas sekcie slov za slovami o spojení medzi pamäťou a históriou; privilegium a útlak:

"I very often go from one to the other. But I first write future instead of history. As if history was still to be build. Memories have bits of what I am. And history, mine and the big one, always to present the ingredients, this story of cooking. Oppression gives us a frame in which we have to fit a shape, a shape for acceptable ways to tell ourselves. It gives the oppressed person a more little and comfortable space in which they can try to express their memories, or part of it. The part that doesn't disturb to many of the oppressors. This question makes me feel tired. It gives us larger places to extend the telling of our memories. Writing this hurts, because so many privileges are harms against people who look like me. But I also have some. I cherish the memories that helped me... help me to make plans for the present and the future. I love to remember that things have been possible and still are. It's kind of a personal battery." (Participant STC Paris, France)

V tomto výňatku účastník spája svoju osobnú predstavu o *memories* („bity toho, čo som“) a *history* („môj a veľký“) a spája to so štruktúrnymi vzormi útlaku, ktoré sa potom prekladajú späť osobné: „Pretože toľko privilegií sú škody proti ľuďom, ktorí vyzerajú ako ja“. Týmto implicitným

Prepojenie sa vytvára medzi osobnými skúsenosťami a existujúcimi mocenskými štruktúrami, ktoré vytvárajú nerovnosti. Podobne ako v prvom mechanizme, tak to napája naratívnu fantáziu zúčastnených (pozri citáciu nižšie) a ponúka okná porozumenia *otherness of the other*. Tento druhý mechanizmus namiesto „iba“ poskytovania pohľadov na osobný život ľudí zdôrazňuje dôležitosť kontextovej zabudovanosti príbehov, aby sa začalo zamyslieť nad a spochybniť existujúcu nerovnováhu moci.

“What impressed me was how, in a short time, you can, yea, make a piece of poetry, or something creative, which allows you to look at another in a totally different way. So, if you talk about storytelling, if you give people like five minutes, you can come to way more insights about someone.”
(Participant STC Paris, France)

Táto citácia tiež ukazuje ďalší (sub) mechanizmus obsiahnutý v tejto fáze (*Word Beyond Words*), ktorý zdôrazňuje význam kreativity; výroba alebo hľadanie nového jazyka (prostredníctvom poézie), kde predtým nebol. Podobne ako to, čo kedysi uviedol, že autor čierneho a feministického Audra Lorde (pozri oddiel 1), je to prostredníctvom vytvorenia nového jazyka, ktoré môžu vzniknúť nové formy prejavu, ktoré sú takmer ne možné „formulovať“, keď sa človek zostáva prilepený k existujúcim myšlienkam a referenčným rámcom, ktoré sú zabudované a opätovne potvrdiť a opätovne potvrdiť existujúce poradie vecí. Forma kolektívnej poézie, ktorá sa praktizuje počas *Words Beyond Words*, preto vytvára jazyk schopný obísť, že to, čo je bežne „známe“ (ale v skutočnosti: *thought*, ktoré je známe), a skutočne vytvára „oveľa viac poznatkov o niekom“.

Mechanizmus 3: Opustenie pevného a pevného

Na konci kruhu rozprávania sa nachádza (hlavne) konečný súbor mechanizmov; Keď začne fiktívne rozprávanie príbehov (pozri oddiel 5.6. až 5.8. V časti I tejto príručky). V tomto okamihu účastníci začnú opúšťať pevné a solídne pozície, ktoré (cítia) obývajú v každodennom živote. Zavedenie nových ľudských postáv a kolektívne stvorenie nového sveta umožňuje narušiť bežné spôsoby „poznania“ a „hovoriť o“. Do istej miery je to preto celkom podobné „vytvoreniu nového jazyka“, ktorý bol opísaný v predchádzajúcej časti. Aj tu účastníci vytvárajú novú slovnú zásobu.

V tomto prípade to však nie je ani tak prostredníctvom vytvorenia (a) poézie zakorenenej v skutočných zážitkoch a spomienkach ľudí, ale skôr prostredníctvom kolektívneho hľadania nového príbehu, ktorý sa môže stať možným len preto, že účastníci opúšťajú svoje

pevné pozície pozadu, vďaka čomu je toto vyhľadávanie potrebným; hľadanie nových foriem prepojenia. Zásadne však zároveň táto časť rozprávania kruhu vychádza z predchádzajúcich častí. To znamená, že (keď sa všetko urobí správne) účastníci spájajú metaforický svet, ktorý oživa v beletrii s predchádzajúcimi diskutovanými skúsenosťami a pozíciami seba a iných, a zároveň cítia, že vytvárajú nový jazyk, ktorý nie je obmedzený svojimi vlastnými predsudkami, ako to účastník uvádza nižšie:

“During that day I got the feeling that what I normally experience in daily life, was placed outside of your daily life through a metaphor, which made it incredibly tangible (...), such a fictional storytelling in which I had to assume a position: (...) very relatable, and simultaneously very smart, because it distracted from my biases” (Účastník STC Delft, Holandsko)

Popri (a úzko súvisí s) toto vytvorenie novej slovnej zásoby v fikcii, druhý (sub) mechanizmus zahŕňa prepínanie alebo presmerovanie (zdanlivo) pevných úloh a pozícií. Fiktívny svet nielenže umožňuje účastníkom kolektívne hľadať novú slovnú zásobu tým, že ich „odvráti od ich zaujatosti“, ale ponúka účastníkom príležitosti na obývanie pozícií úplne odlišných od tých, na ktoré sú zvyknutí v každodennom živote, pričom ponúkajú príležitosť skutočne myslieť a cítiť sa z pozície *alterity*, a to, veľmi niekedy, doslova, niekedy, doslova, obývanie polohy druhej. V reflexii v Pilise, kde sa účastníci Rómov a Roma-Roma zúčastnili na kruhu rozprávania príbehov, boli účastníci uznané pozitívne účinky: ich uznali:

“And we change that person. So, the leader is not always the same. Anyone can be a leader, just the one who is suitable for it”

(...)

“Yes, it was good for me to think that the person is not necessarily the top or the boss. So, I enjoyed this task, so that now without the human here, let's try to see the situation this way. Or humanize these things, of course”

Navyše, že som sám účastníkom, som tiež zažil fungovanie tohto mechanizmu, o ktorom som neskôr diskutoval s účastníkmi rozhovorov a nastavení reflexie. Box 3 vyššie poskytuje príklad tohto mechanizmu.

Tieto tri mechanizmy, ako je uvedené vyššie, zabudované do rôznych častí kruhu rozprávania, ktoré prispievajú k prežívaniu spoločných dôvodov účastníkov v kruhoch. Zhrnutie toho, jeden účastník z kruhu rozprávania v Nitra, nápadne poznamenal:

“By sharing memories from way to basic school, by building shelter, or by creating a story where everybody participated, I felt the borders were cancelled between us and the differences between us were not obstacles but benefit”
(Účastník STC Nitra)

Podmienky: Nadácia, ktorá podporuje

Ak sú mechanizmy domom, ktorý uľahčuje spoločnú pôdu, musia sa podmienky chápať ako základy, na ktorých spočíva celá stavba; Bez týchto podmienok neexistujú žiadne mechanizmy na začiatok. Podmienky boli extrahované z pozorovacích údajov, ako aj z rozhovorov a reflexných údajov. Aj keď v nových rozprávkových kruhoch môžu byť objavené ďalšie podmienky (koniec koncov: každý kruh ponúka novú dynamiku a výzvy), podmienky uvedené v tabuľke 2 nižšie sa javia ako najzákladnejšie podmienky na vytváranie spoločných dôvodov počas kruhu rozprávania príbehov. Preto je dôležité postarať sa o vytváranie prostredí, v ktorých je možné tieto podmienky splniť. V tejto časti sú uvedené a stručne vysvetlené rôzne podmienky. Je dôležité poznamenať, že zatiaľ čo tieto podmienky sú uvedené ako rozdelené do troch samostatných rozmerov, sú silne prepojené a svojím spôsobom vrstvené. Okrem toho sa dôležitosť týchto podmienok ďalej zdôrazňuje zdieľaním príkladov toho, čo sa stane, keď sú určité podmienky dostatočne splnené.

Table 2: Overview of different conditions and sub-conditions for creating common grounds

Artistic and inventive	Inclusive	Structurally embedded
------------------------	-----------	-----------------------

Experimental/Surprising	Delay: taking time	Addressing power imbalances
Disruptive/Radical	Sharing:	Reflective (on own positionalities in relation to those of others)
Exploratory	Safety to speak	
	Feeling acknowledged	
	Feeling understood	
Sensory/Immersive	Genuine listening:	
Playful	Understanding	
	<i>Alterity</i>	

Podmienka 1: Umelecké a vynaliezavé

Ako už bolo uvedené predtým, záleží na tom, že kruh rozprávania je *artistic practice*; Záleží tiež na tom, že je to *inventive approach* v tom zmysle, že sa venuje procesu (opäť vnútri) vymýšľania sociálnych. Tieto dva aspekty sú preto kombinované v prvom rozoznaní stave.

Po prvé, dôležitým aspektom je to, že táto metóda je experimentálna a prekvapujúca, ako aj rušivá a radikálna. Tieto dve (sub-) podmienky sa môžu považovať za dve strany tej istej mince. Niektorí účastníci doslova označovali túto skúsenosť ako *experiment*, v ktorej hľadali spomienky a príbehy, iní spomenuli prekvapenie, ktoré cítili o určitých aspektoch. Napríklad uvádzanie, ako ich prekvapili rôzne vedomosti a skúsenosti, ktoré boli zdieľané na pamäťových trasách. Experimentovanie a prekvapenie sa tak miešajú, aby ste vytvorili cesty k novým, neočakávaným formám (naratívnej) fantázie, ktoré spochybňujú hegemonické diskurzy.

V tomto zmysle umelecká prax tiež narúša a je radikálna v tom zmysle, že sa pohybuje mimo to, čo je bežne známe. V súlade s Rancièrovým potvrdením umenia a estetických praxí ako niečoho (s), ktoré sú výzvou (s) *distribution of the sensible*, je umelecká prax tu viditeľná, hmatateľná a zrozumiteľná umelecká prax. Sprostredkovatelia rozprávania kruhov sa preto povzbudzujú, aby premýšľali o spôsoboch, ako vytvoriť momenty, v ktorých sa môže uskutočniť toto narušenie spoločného.

V tomto zmysle je dôležité, aby kruh bol prieskumným procesom. Neexistuje žiadna pevná cesta ani postup, pretože príbehy účastníkov sú majákmi, ktorí vedú každého, aby cítili prekvapenie a vzbudili narušenie. To, čo to presne znamená, však zostáva otvorené pre prieskum, ktorý je kolektívnym procesom, ktorý má byť kŕmené sprostredkovateľmi.

Aby sa tento proces nakrmlil, tri konečné dôležité podmienky sa točia okolo cesty, prostredníctvom ktorej sa účastníci môžu zapojiť do umeleckého procesu. Pri diskusii o chvíľach, ktoré sa s nimi pripeli, takmer všetci účastníci spomenuli zmyslové skúsenosti. Niektorí napríklad spomenuli, ako boli „*able to visualize everything on their memory route*“, zatiaľ čo pre ostatných sa pri pamäti ich trás vyvolalo pachy alebo zvuky. Počas rozprávania kruhu v Nitre (Slovensko) si jeden účastník pripomenul malebnú vôňu budovy základnej školy: niečo, čo ostatní účastníci uznali a okamžite vyvolalo spomienky a pozvali nové príbehy. V tomto bode boli všetci úplne ponorení a ukazujú dôležitosť tohto zmyslového aspektu.

Nakoniec sú uvedené podmienky často oveľa ľahšie splnené, keď sa ľudia bavia! Hravosť je preto dôležitou konečnou podmienkou. Keď si ľudia užívajú zdieľanie a vypočutie príbehov, vytváranie a zapamätanie vecí spolu, je možné kolektívne experimentovať, narušiť a preskúmať a skutočne sa ponoriť do skúsenosti s seminárom.

V niektorých prípadoch sa však zdá, že tieto podmienky nie sú pre účastníkov dostatočne splnené, čo ukazuje dôležitosť týchto podmienok. V rozhovore s jedným účastníkom napríklad uviedla, že počas dielne sa stále rozmýšľala a pýtala sa: „*am I doing this right? Is this what's expected of me?*“ Ďalší účastník opísal podobnú skúsenosť, že cítil, že „*I'm thinking still, I'm in my head still, and I don't want that!*“ títo účastníci sa nemohli cítiť úplne ponorení, čo bránilo ich schopnosti skutočne ponoriť sa a do (v týchto prípadoch) fiktívnych svetov, ktoré boli vybudované počas fiktívneho rozprávania. V dôsledku toho nezažili silné skúsenosti s prekvapením alebo narušením, pretože sa niekedy viac zaoberali výsluchmi a procesom.

Podmienka 2: Inkluzívne

Druhá podmienka na vytvorenie spoločných dôvodov vyžaduje, aby komunikácia bola *inclusive* (pozri prácu Iris Marion Young ako referenciu). V prvom rade to znamená, že sa vytvorí prostredie, ktoré umožňuje oneskorenie - čas na začatie zdieľania príbehov. To je v rozpore so zrnkom spoločenských tendencií, v ktorých musí byť všetko ľahké, rýchle a tekuté takmer. To je však presne dôvod, prečo sa workshopy v ideálnom prípade konajú počas niekoľkých dní.

Tým, že tento čas a vytvorenie oneskorenia, mechanizmy zdieľania a počúvania nájdú pôdu, z ktorej môžu prosperovať. Tieto mechanizmy si však vyžadujú aj niektoré ďalšie podmienky ako základy. Po prvé, aby sa zdieľanie uskutočnilo, človek sa musí cítiť *safe enough to speak*. Je potrebné cítiť, že príbeh človeka môže bezpečne pristáť v skupine. Okrem toho, keď sa človek rozhodne zdieľať, je potrebné cítiť, že zdieľaný príbeh je *acknowledged* ako „prijateľný“ príbeh. Nakoniec je potrebné tiež cítiť, že príbeh človeka je *understood*: že príbeh je „vzdvihnutý“ skupinou a že (situované) vedomosti v príbehu sú „vzdvihnuté“ týto počúvaní. Aj keď sa tieto podmienky na prvý pohľad zdajú byť trochu abstraktné, ich dôležitosť sa stáva najzreteľnejšou, keď tieto podmienky nie sú dostatočne splnené. Ilustrovanie toho, poznámky jedného účastníka počas rozhovoru ukázali, ako je jeho pocit (alebo očakávania), že mu nepochopí alebo uznáva, ho brzdil zo zdieľania:

“Here, it stops at... I will not be understood anyway, or this is too heavy of a subject, this is, it is... I cannot explain that language to you [Ostatní účastníci v kruhu], the “common” that you can have in that, I cannot explain that to you. You cannot access that. And I really think that some people couldn’t access that in the group we had, and that they would relate it to themselves again, while that is everything that you shouldn’t do! But that’s the dynamic at play when you ask the question from the background of the slavery past. Then there is a dynamic for me, like: hey, what can and can’t I do here? [anketár: áno, a potom?] And yea, then I restrict myself in that (...) I restrict myself”

Po druhé, počúvanie zahŕňa skutočný pokus o pochopenie. Kľúčovou podmienkou je skutočne to, čo v súlade s prácou Levinasu nazývalo niekoľko autorov (napríklad Halleh Ghorashi a Janssens & Steyaert). Zmena znamená priblížiť sa k druhému *not* z polohy seba, ale z polohy druhého. Umiestniť sa na pozíciu inej osoby a odtiaľ odôvodnene z ich pozície. V rámci kruhu rozprávania príbehov je táto podmienka *alterity* vyvolaná v niekoľkých rôznych častiach dielne (pozri napríklad box 3), ktorý účastníci uznávajú aj:

“I think it’s the strength of the memory route that you, yea, you walk almost literally in someone else’s shoes for a moment. Or yea, you walk alongside someone. It’s so tangible and it becomes so, yea, you can just visualize everything the way some people describe it, and that makes that yea, like you [anketár] said, that you see a lot of commonality in the stories” (účastníka STC Delft, Holandsko)

Podmienka 3: Štrukturálne zabudované

Aký je dôvod, prečo účastníci niekedy nezažívajú narušenie alebo ponorenie alebo hravosť? A prečo sa niekedy stáva, že sa ľudia necítia dostatočne bezpečne na to, aby sa podelili o svoj príbeh, alebo sa necítia uznaní alebo pochopení, keď tak urobia?

Je zrejmé, že do toho môže hrať veľa faktorov, a to na jednotlivcovi aj na kolektívnej úrovni. Jedna vec, ktorá sa javí ako predpoklad pre tieto prvé dve podmienky, je však to, že pre akékoľvek úspešné rozprávanie príbehov musí existovať určitá forma štrukturálnych a kontextových zabudovaných príbehov.

Koniec koncov, aj keď proces kruhu je hravý, otvorený, rušivý atď., Účastníci stále do dieľne prinášajú svoje vlastné komponenty identity, polohy a histórie. Žiadna osoba, žiadne telo, nie je *tabula rasa*. A, ako už bolo spomenuté, naše polohy často nesúvisia rovnako, ale nachádzajú sa v hierarchických vzťahoch, ako história kolonializmu, sexizmu a klasicizmu vytvorili dominantné príbehy, ktoré, ako píše Aminata Káhira, „sa zvýšili na vrchol bohatstva príbehov“. Štruktúrne vkladanie príbehov, preto znamená vytvoriť prostredie, v ktorom tieto hierarchie moci zostávajú v dohľade alebo sa privádzajú späť do pohľadu, aby sa s nimi zaoberalo.

Je to dôležité, pretože naše rôzne štrukturálne polohy ovplyvňujú naše vzťahy s ostatnými. Ak zdieľame príbehy bez toho, aby sme uznali tento štrukturálny aspekt, strácame zo zreteľa skutočnosť, že niektoré príbehy pochádzajú z miest (relatívnej) dominancie, zatiaľ čo iné pochádzajú z miesta (relatívnej) marginalizácie. A to môže mať vážne účinky na ďalšie dve podmienky. Ak sa domnievajú, že predbežné vyvážená moci sa nezohľadňujú, ak sa a tieto nerovnováhy cítia, že sa rozširujú do skupiny, a/alebo ak nie je v týchto aspektoch nedostatočná odrazivosť, ďalšie podmienky sa môžu stať ťažko stanoviť.

Aby sme to vyjasnili: štrukturálne vkladanie príbehov znamená *not*, že otázky moci by sa mali výslovne diskutovať počas celého procesu. Celkom naopak. Keďže cieľom je často metodikou vytvárať nové svety a nové slovníky mimo existujúcich štruktúr moci, cieľom je často vytvoriť priestor, v ktorom možno tieto problémy s energiou vzbudiť alebo pozastaviť. To sa dosahuje riešením týchto problémov menej explicitným spôsobom, napríklad s polupracou s poéziou a metaformami. V závislosti od týchto problémov však zostáva dôležité, aby účastníci mali pocit, že štrukturálne rozdiely týkajúce sa týchto problémov sú uznané, riešené a odrážané, takže každý sa domnieva, že príbehy možno účinne zdieľať ako nástroje pre vzájomnú reflexiu bez toho, aby prevzali dominantné príbehy. Obsahuje teda konštantnú rovnováhu pre facilitátorov medzi jednou stranou, ktorá vytvára priestor, v ktorom môžu byť mocenské štruktúry pozastavené, aby sa uľahčili umelecké a inkluzívne prostredie potrebné na vytváranie spoločných dôvodov, zatiaľ čo na druhej strane sa uistí, že spojenie je spojené so štrukturálnymi a hierarchickými rozdielmi medzi účastníkmi. Koniec koncov, tieto

Štruktúralne rozdiely tvoria samotný dôvod na hľadanie spoločných dôvodov na začiatok.

Lekcie a závery: Dôležitosť reflexie

Čo sa teda môžeme dozvedieť z tohto prieskumu? Po prvé, dovoľte mi začať tým, že našťastie, našťastie, žiadny rozprávací kruh nie je dokonalý, ani nemusí byť. Každý kruh je do dávaný s vlastným súborom výziev a dynamiky a každý účastník reaguje svojím vlastným spôsobom na rôzne časti kruhu. Táto otvorenosť je súčasne kúzlom a silou, ako aj kliatbou a výzvou tejto metódy. Neexistuje žiadny *one right way* robiť veci a možno je nemožné splniť všetky podmienky pre všetkých účastníkov.

Mechanizmy a najmä podmienky by sa mali „jednoducho“ brať ako markery: niečo, na čo sa snažiť, usilovať sa o to, aby sa mali tendenciu. A pre tých, ktorí organizujú kruhy rozprávania príbehov s cieľom vytvoriť spoločné dôvody, je dôležité zvážiť tieto podmienky a mechanizmy, aby boli dobre pripravené a vytvorili najlepšie možné podmienky, ale nemusia to byť *perfect*.

Napriek tomu je tu niekoľko dôležitých lekcií, ktoré by sa mali venovať výskumu, ktoré by odborníci, ktorí používajú túto metódu, by sa mali dostať k srdcu. Zdá sa, že základnou (pred) podmienkou je vytvoriť štruktúralnu zabudovanie pre rozprávanie príbehov. Myslím tým, že pri organizovaní kruhu sa musí brať do úvahy štruktúralny kontext, najmä pri organizovaní kruhu, v ktorom je predmetom záujmu kontroverzná alebo sporná otázka (napríklad spor medzi Rómami a Romom alebo holandskou minulosťou otroctva). Týmto sa to tiež viaže na spôsob, akým som už predtým navrhol konceptualizovať polarizáciu: nie ako stret medzi dvoma (alebo viacerými) extrémami, ale ako výzva *dealing with difference*, čo tiež znamená odraz dominantných vzorov vylúčenia a diskurzov útlaku.

Toto zmýšľanie štruktúralneho kontextu sa dá urobiť niekoľkými spôsobmi. Po prvé, je dôležité zvážiť, aké už existujúce hierarchie moci existujú okolo určitých problémov, a brať to do úvahy pri rozširovaní pozvánok na rozprávanie kruhu, takže spoločensky dominantný príbeh v skupine dominuje. Okrem toho je nevyhnutné vždy vytvárať dostatok času pre posledný krok príbehového kruhu: The Reflection.

Táto reflexia zhruba slúži na dva ciele. Po prvé, je to spôsob, ako sa účastníci môžu uvažovať o svojich vlastných skúsenostiach počas dielne a ako skupina ich vzťahujú

Rôzne skúsenosti späť k problémom „v reálnom svete“. Čo ich spomienky a príbehy rozprávali alebo odhalili o svojich štrukturálnych polohách voči týmto problémom? Čo sa k tomu cítili? Čo urobil kolektívne vytvorený fiktívny príbeh pre účastníkov? Aké lekczie z toho treba vziať za riešenie problémov „polarizácie“ mimo kontextu seminára? Diskusia o týchto otázkach v skupine (a potom prostredníctvom individuálnych úvah) je nevyhnutnou súčasťou kruhu, pretože tak posilňuje štrukturálnu zabudovanie zážitku.

Po druhé, táto reflexia poskytuje organizátorom cenné poznatky, aby zistili, čo urobilo a nefungovalo (alebo nerobí) funguje v kruhu rozprávania príbehov - na to, aby potenciálne objavili nové podmienky a mechanizmy, ktoré sú zjavne dôležité - s cieľom vylepšiť a finovať metódu. To znamená, že výsledky tohto výskumu sa preto musia určitým spôsobom považovať za nedokončené, pretože metodológia je dýchacia, živá a vyvíjajúca sa prax, ktorá môže mať mnoho rôznych tvarov a foriem, pričom týmto sľubom odhaľuje veľa nových lekcií. Preto žiadam kohokoľvek, kto používa (časti) tejto metodiky, aby starostlivo odrážal spolu s účastníkmi, aby objavil nové spôsoby práce. Akékoľvek získané ponaučenia sú potom najviac vítané na zdieľanie s T.M.korstenbroek@vu.nl.

Literatúra uvedená v tejto správe

Adorno, T. W. (2012). *Zonder richtlijn : parva aesthetica*. Amsterdam: Octavo.

Andrews, M. (2014). *Narrative imagination and everyday life*. Oxford University Press.

Arendt, H. (2018). *The human condition*. University of Chicago Press. (Pôvodné dielo publikované 1958)

Boal, A. (2019). *Theatre of the oppressed*. pluto Press. (Pôvodné dielo publikované 1979)

Brandsma, B. (2017). *Polarisation. Understanding the dynamics of Us versus Them*. Amsterdam: BB v médiách.

Káhira, A. (2021). *Holding space: A storytelling approach to tramplng diversity and inclusion*. Poradenstvo Aminata Káhira.

Eisner, E. (2008). Umenie a vedomosti. V J.G. Knowles & A.L., Cole (eds.), *Handbook of the arts in qualittive research: Perspectives, methodologies, examples, and issues* (pp. 3-12). Tisíc dubov. Kalifornia: Publikácie Sage.

Ghorashi, H. (2014). Smerované spojenia v neskorej modernej dobe. V A. M. Vieten (ed.), *Revisiting Iris Marion Young on normalisation, inclusion and democracy* (str. 49–66). Palgrave Macmillan UK.

Hannes, K., & Laermans, R. (2020). Stretnutie s umeleckými výskumnými postupmi: analýza ich kritických sociálnych potenciálov. *Art/Research International: A Transdisciplinary Journal*, 5(1), i-viii.

Hochschild, A. R. (2017). *Vreemdelingen in hun eigen land: een reis door rechts Amerika*. Amsterdam University Press.

Janssens, M., & Steyaert, C. (2001). *Meerstemmigheid: Organiseren met Verschil*. Leuven University Press.

Levinas E (2021) (pôvodné dielo uverejnené 1961). *Totaliteit en Oneindigheid: essay over de exterioriteit*. Boom.

Lorde, A. (1984). *Sister outsider: Essays and speeches*. Krížový lis.

Marres, N., Guggenheim, M., & Wilkie, A. (2018). Úvod: Od výkonu po vynaliezanie sociálnych vecí. V M. Marres, M. Guggenheim a A. Wilkie (eds.), *Inventing the social* (str. 17-37). Záležitosť tlače. Manchester.

Mouffe, C. (2005b). *Na politickej*. Abingdon, Anglicko: Routledge.

Rancière, J. (2004). *The politics of aesthetics*. Bloomsbury Publishing.

Sanders-Bustle, L. (2020). Sociálna prax ako metodológia založená na umení: skúmanie účasti, multiplicity a kolektívnej akcie ako prvky vyšetrovania. *Art/Research International: A Transdisciplinary Journal*, 5(1), 47-70.

Verloove, J., Van Wonderen, R., & Felten, H. (2020). Theorieën En Aanpakken Van Polarisation. *Kennisplatform integratie & Samenleving Report*.

Young, I. M. (2000). *Inclusion and democracy*. Oxford University Press.